

Giới thiệu Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết

Truyện Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết của tác giả Tả Tiểu Hồ Ly thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Tô Tiểu Ly chỉ muốn đổi cách mới để bước chân vào giang hồ thôi.

Cô quyết chí rời khỏi con đường thiếu nữ yếu đuối, gây sự chú ý khắp nơi, truy tìm mỹ nam. Không ngờ lần đầu học người ta bái sư, kết quả không cần thận lại bái phải một sư huynh mặt lạnh. Đã từng gặp đàn ông lạnh lùng cay nghiệt, nhưng chưa từng gặp ai xấu bụng như vậy.

Cho dù anh là cao thủ số một, sở hữu tọa kỵ có một không hai, khí chất phi phàm, mỹ nữ vừa nhìn thấy khí thế kia của anh đã bị hù chạy. Kì lạ là quần chúng không biết được bộ mặt thật, còn gọi anh là đại thần dịu dàng, đại thần phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1 Mở đầu

Edit: Năm Đông Cô

Beta: Thổ Lật

Trong truyền thuyết, hồ ly sẽ biến thành hình người vào buổi tối, mê hoặc con người.

Nữ đều xinh đẹp tuyệt trần, cười như ánh mặt trời, nam đều là phong lưu tuấn tú, mặt như mũ ngọc.

Chúng có vẻ ngoài phóng đảng, rất giỏi về việc quan sát ánh mắt sắc mặt.

Nghe nói chúng có thể sống ngàn năm.

Sau khi tu luyện thành thiên hồ, mỗi cái nhãn mặt nhũ mây, đều khiến cho toàn bộ chúng sinh điên đảo. . .

Dưới cây hoè trong sân vườn, một bé gái cột tóc đuôi ngựa đang ngồi trên băng ghế, chăm chú nghe chàng trai trẻ tuổi ngồi bên cạnh kể chuyện.

Đáng tiếc, người nghe chăm chú, người kể không tập trung, mắt nhìn chằm chằm vào quyển sách trên tay.

“Chú nhỏ, sao bọn họ nhìn thấy hồ ly đều gục hết vậy?”

“Bởi vì thấy hồ ly biến thành người xinh đẹp.” Chắc chắn, dáng người của người mẫu trong tạp chí lần này thật đẹp.

“Chú nhỏ, vậy chú cũng thích hồ ly à?”

“Thích, thích!” Tỷ lệ này, thật sự thêm đến chảy nước miếng, chỉ cần là đàn ông thì đều sẽ thích.

“Làm hồ ly có phải có rất nhiều đồ ăn ngon không?” Đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ nhăn chớp chớp.

“Nói thừa! Ăn uống thoả thích!” Chàng trai trẻ tuổi bỗng dừng lại, nhanh chóng cười hi hi “Đúng vậy đúng vậy, cháu gái ngoan của chú.”

“Khi nào con mới có thể nhìn thấy hồ ly?”

Chàng trai trẻ tuổi bối rối nín mồm: “Bảo anh trai chú dẫn con đến vườn bách thú mà xem.”

Khuôn mặt nhỏ nhăn lập tức trở nên hết sức buồn bã, trong hốc mắt cũng chảy ra mấy giọt nước mắt.

Kèm với tiếng gọi vô cùng đáng thương: “Chú nhỏ ~~~”

Lúc này, ai nhìn thấy cũng đều phải mềm lòng, hơn nữa nhất định sẽ thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của đứa nhỏ này mới đúng.

Thế nhưng, sau khi nhìn cô bé.

Gương mặt của chàng trai trẻ tuổi lập tức méo mó giống như cây hoa cúc: “Tiểu Ly Ly à, nước mũi của con. . .”

Quả nhiên có hai hàng nước mũi đang đọng ở trên khuôn mặt nhỏ nhăn đáng yêu.

Nhưng cô không để ý, còn khịt khịt mũi.

Chàng trai trẻ tuổi quay đầu ảo não nhìn lên trời.

Còn định chờ cô lớn lên thành hồ ly, nhưng nhìn bộ dáng cháu gái của mình như vậy, đừng nói tu luyện một trăm năm, cho dù là một ngàn năm, cũng không thể thành hồ ly được.

Quá thật thà, quá thật thà rồi.

Không được, anh phải cứu lấy linh hồn trẻ thơ mà thật thà chất phác này, muốn cô trở thành hoa lê đầm mưa(*) như chị dâu, mỹ nhân khiến đàn ông muốn yêu thương! Giống như Đất Kỳ, Dương Ngọc Hoàn lúc trước.

“Tiểu Ly à, con nghe chú nhỏ nói, hồ ly này, bọn họ chỉ thích nghe lời trẻ nhỏ.” Cho nên con phải yếu đuối, ít nhất phải khiến đàn ông thấy con giống như chim sợ cành cong(**), cần sự che chở của họ.

Đương nhiên, đó chỉ là ý nghĩ của một mình anh.

Trên thực tế, nhiều năm sau, cô bé buộc tóc đuôi ngựa kia, đã sớm biết lời anh nói không thể tin.

Bởi vì cái gọi là sách truyện kia, chính là một quyển tạp chí nhập khẩu in đầy hình phụ nữ phương tây mặc bikini.

Sáu năm sau . . . Cô bé đã trở mã xinh xắn.

“Chú nhỏ, sao chú lại lừa lừa người ta!”

“Chú lừa con khi nào?”

“Chú nói yếu đuối trước mặt Phi Phi thì cậu ấy sẽ thích con!”

“Phụt-----!” Chàng trai vẫn trẻ tuổi lại có thêm vài phần quyến rũ của đàn ông trưởng thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem bùn đất cả đôi tay nắm chặt, không biết làm sao.

“Con làm sao vậy?” Anh nói với cô .

Nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ, cô chỉ lấy con sâu lông để lên người cậu, sau đó cô giả vờ sợ hãi hét lớn: “Có con sâu!”

“Đâu, ở đâu?”

Sau đó Phi Phi còn sợ hơn cả cô, kéo tay cô hét lớn: “mình sợ lắm mình sợ lắm!”

Sau đó thì sao?

Sau đó cô vút con sâu đi, vỗ ngực “Đừng sợ!”

Khóe miệng của chàng trai co giật: “Cháu gái ngoan, lần sau đừng nên như vậy.”

“Vì sao?” Mắt to chớp chớp, đầy hồn nhiên.

Bởi vì, con không thích hợp đi theo đường lối phúc hắc. . .

Nhưng anh vẫn nhếch miệng cười trái với lòng “Giữ như bây giờ, là, là được.”

Oà, là như thế này ư.

Người nào đó gật đầu, tốt, sau này cô sẽ là một mỹ nữ dũng mãnh! Bảo vệ tất cả các anh trai yếu đuối!

Các anh trai yếu đuối, đừng chạy, Tô Tiểu Ly cô, đến đây!

Mà chàng trai là chú ruột của Tô tiểu Ly vẫn còn vô cùng bối rối, cháu gái anh quá ngây thơ, ngàn vạn lần đừng đụng phải con trai xấu bụng.

Nếu không, lỡ bị ăn vào bụng, chỉ sợ con bé còn tưởng mình mới là nữ vương

A-men, cầu Phật tổ phù hộ cho con bé.

Một tượng Phật nho nhỏ đặt trong phòng lớn của nhà họ Tô, bỗng di chuyển thật khẽ.

=====

Chú thích:

* Hoa lê đầm mưa : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả đáng về khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

**Thành ngữ “Chim sợ cành cong” vốn chỉ con chim sợ hãi khi nhìn thấy cung tên, nó còn dùng để chỉ về người từng bị hù dọa, giờ chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cũng cảm thấy kinh sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sư Huynh à, chào huynh!

Edit: Cô Quân

Beta: Thổ Lát

Tết, có thể ăn uống thả cửa còn có thể ngủ đến khi mặt trời chiếu vào mông, cũng không cần lo lắng bị thầy giáo trả thù đánh rớt vì đi học trễ một môn nào đó.

Tết, có thể lấy lì xì lấy tới mỏi tay.

Tết có thể đều không cần nghĩ ngợi gì, chơi bởi cả ngày.

Nhưng mà... Tết hạnh phúc trong kế hoạch của cô, đâu có bao gồm cả việc mập lên đâu!

Tò Tiểu Ly soi gương tới lui, đau xót phát hiện eo nhỏ của mình mập hẳn lên, vô cùng phiền muộn.

Tết, hình như đã ăn đến nỗi mập cả lên rồi.

Cô vẫn là cô gái trẻ tuổi độc thân trong sáng đấy, thế này lỡ mà vô tình gặp được trai đẹp thì phải làm sao đây?

Cô gái buồn bực đưa tay bóp mặt thành đủ loại hình dạng, sau đó mới thở dài một tiếng, đi đến trước bàn bật máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi.

Dương liễu là lướt, non xanh nước biếc, còn có mấy con chim yến chầm chậm bay qua.

Một hình ảnh cô gái xinh đẹp mặc đồ màu trắng xuất hiện bên trong, lông mi cô đen dài, môi đỏ như son, dáng người tinh tế, vẻ mặt lại đầm chiêu như đang suy nghĩ điều gì, lại càng khiến người ta vô cùng yêu mến.

Cô gái đang nhẹ nhàng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên lau trán, trước máy tính Tò Tiểu Ly cũng rất phối hợp hít sâu một cái.

Đáng tiếc, đáng tiếc tất cả chỉ là hình ảnh trò chơi.

Cô trong hiện thực... hiện ra gương mặt trong veo như nước lèo, lại thêm cái trán cao, ngoại trừ làn da trắng trắng, hàm răng trắng trắng, ặc. . . Cũng chỉ có vậy thôi.

Tưởng tượng và hiện thực quả thật là một trời một vực .

Tò Tiểu Ly vừa tui thân, Thế Giới liền nhảy ra một dòng chữ đỏ lớn.

Thiên Lý Truyền Âm*: [Tiểu Ly Miêu, cho mười mười giây, mau đến Huyền Thiên Long Thành.]

Huyền Thiên Long thành à, Tò Tiểu Ly nhấn phím tắt, bóng áo trắng xinh đẹp bên trong nhanh chóng chạy đi, chạy một mạch về tường thành cao to kia, trên tám biển thiếp vàng treo trên tường thành còn viết ba chữ 'Huyền Thiên Long' thật to.

Rõ ràng chỉ là điều khiển bàn phím, nhưng khi đi đến cửa thành, cả trán cô vẫn đỏ một tầng mồ hôi mỏng.

Ngoài cửa thành, có một chàng trai mặc đồ trắng, lúc này đang thành thoi ngồi trên một cái đầu hình thù như Kỳ lân, nhưng bộ lông quanh thân lại giống kiểu ngọn lửa đang cháy, trước trán thấp thoáng có hiện ra thần phù màu vàng, người ngồi trên Cửu Thiên Ly Hóa Thú có khí thế bức người.

Màu đỏ kiêu ngạo, màu trắng nhẹ nhàng, rõ ràng là hai sắc diện vô cùng đối lập, lại khiến cho người ta cảm thấy đẹp mắt đẹp lòng.

Thấy cô vội vàng chạy đến, anh chậm rãi nói:

“Lần này muội đã muộn một phút ba mươi giây.”

...Tính chuẩn thế.

Bạn học Tô Tiểu Ly đứng lại, cười vô cùng rụt rè:

“Vừa nãy trên đường chạy đến đây, muội thấy một chàng trai mặc bạch y cầm kiếm!”

Chàng trai mặc bạch y, đây là trang phục phổ biến nhất trong trò chơi. Mà kiếm khách, chính là nhân vật công kích cao, cực kỳ phổ biến. Người chơi chọn nghề nghiệp này cũng rất nhiều, không hề ngạc nhiên chút nào.

Quả nhiên, chàng trai nghe cô nói vậy, không thèm đáp lời, chỉ là tiếp tục nhìn cô.

Khóe miệng Tô Tiểu Ly run rẩy một, cố giải thích cặn kẽ.

“Ban đầu, muội còn tưởng là sư huynh nữa! Không ngờ, người nọ và sư huynh hoàn toàn không cùng cấp độ!”

Quả thật là không cùng cấp độ, chàng trai mặc bạch y khác đều dịu dàng như nước, cử chỉ dịu dàng.

Người trước mắt cô đây, lại là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, im im mà nguy hiểm khỏi phải nói.

Nếu không, cũng không thể lấy ức hiếp một thiếu nữ trong sáng thiện lương vô cùng yếu đuối như cô làm thú vui chứ.

Nghĩ vậy, cô thở dài, nhưng lại tự an ủi bản thân.

Tô Tiểu Ly, bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ mình vẫn chưa phải đối thủ của anh ta.

Không sai, chàng trai mặc bạch y trước mắt cô, chính là... bạn tốt của đại thần trong truyền thuyết kia.

Người được mệnh danh là đại thần, chính là cao thủ thứ hạng cao nhất ở bảng xếp hạng quan trọng nhất Hoa Địa Vi Lao, PK mạnh thế nào, trang bị trâu bò ra sao, nghe nói gia đình giàu có, bản thân vô cùng tài năng xuất chúng...

Mà cái người, cái người bạn tốt của người kia là Hoa Địa Vi Lao, cũng là Sư huynh Tô Tiểu Ly cô ở trong... trò chơi

Kể ra thì, quá trình nhận vị sư huynh này như một bộ phim hài.

Đó là sau một buổi trưa nắng đẹp, trò chơi người đến người đi, trai xinh gái đẹp như mây trên trời.

Một khung cảnh ồn ào âm thanh huyền ảo, chỉ có một chàng trai, tao nhã, mà xuất chúng đứng ở bên trong đám đông.

Ánh mắt của cô lại xuyên qua đám người, dừng trên người anh, không dời mắt.

Trang bị của anh ấy thực sự quá chói mắt, tọa kỵ của anh ấy thật sự quá ngầu, khí thế của anh ấy thật sự quá mạnh mẽ... Tóm lại, trong mắt người họ Tô, bất kể ngoại hình hay là khí chất, anh đều là người thích hợp được chọn làm sư phụ.

Trải qua vài giây suy nghĩ ngắn ngủi, Tô Tiểu Ly lập tức bình ổn cảm xúc, vô cùng khôn khéo đi tới gần, hơn nữa còn cố hết sức thể hiện khí chất vô cùng dịu dàng.

“Xin chào, muội là người mới, xin hỏi sư phụ người nhận đồ đệ không?”

Cô hỏi xong, chàng trai không có phản ứng gì.

Ngay lúc cô cho rằng đã bị từ chối, đang định thử một lần nữa, nếu không được thì để lần sau, anh bỗng mở miệng.

“Không nhận đồ đệ, nhận sư đệ.”

Sau đó, còn giật giật, như đang hỏi cô: Muội đồng ý không muội đồng ý không...

Chẳng lẽ, anh còn có sư phụ? Nói vậy nhất định là một nhân vật truyền kỳ.

Tô Tiểu Ly vui sướng gật đầu: “Được.”

Nhưng mà, một giây sau cô lại do dự.

Gì chứ, tạo hình của cô là nữ

Chàng trai nói rất bình tĩnh: “Không quan trọng, bắt đầu từ bây giờ muội có thể xem mình là nam.”

Thế là, cô hóa đá.

Lần đầu Tô Tiểu Ly cảm thấy cuộc sống của bản thân xuất hiện một sự thay đổi như phim hài.

Bây giờ giới tính còn có thể thay đổi bằng ý chí?

Không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ vẩn vơ, anh rút bảo kiếm cài bên hông, mũi kiếm phát ra hào quang màu tím nhạt dưới ánh mặt trời.

Cùng lúc đó, anh lại thân nhiên gõ ra ba chữ:

“Thế nào.”

Cô thật sự rất muốn học như nữ chính trong phim thần tượng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngửa lên, hét lớn:

“Người ta thề chết cũng không làm theo!”

Thế nhưng, phong độ và giọng điệu của chàng trai mặc đồ trắng rõ ràng rất bình thản, tựa như động tác rút kiếm này không thể bình thường hơn được nữa.

Giống như không phải anh đang uy hiếp, mà là đang bàn bạc với cô.

Nhưng trong nháy mắt đó, Tô Tiểu Ly đã bị dao động rồi, hơn nữa còn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Tuy rằng, sau đó anh đã nói với Tô Tiểu Ly rằng, mình chỉ muốn nhìn thử hào quang dưới ánh mặt trời của thần khí mình vừa chế tạo

Nhưng bạn học Tô cho rằng, lời này của anh vốn không có một chút đáng tin.

Chỉ là một trò chơi, anh thường thức hào quang cái gì chứ, đâu phải dao phay!

Không biết làm sao, cô tự nhận bản thân tuy rằng thông minh, nhưng cũng không mặt dày tới mức dao chẻ sừng bắn cũng không vào đầu được.

Hơn nữa, cô là cá thịt *, người ta là dao thót, gọi anh một tiếng sư huynh, cô vẫn là sư muội.

Cho nên, cô cần phải tôn trọng người lớn tuổi..

Thật ra nói thẳng ra là, chính là cô đánh cũng không đánh lại người ta, đành phải lấy điều này an ủi bản thân..

Chính là từ lúc ấy, Tô Tiểu Ly cô, trong trò chơi chưa có sư phụ đã có sư huynh trước. . .

Chơi game cùng bạn học, người khác nhận sư phụ, đánh quái tán gẫu đều có sư phụ ở bên giúp đỡ chu đáo.

Còn cô?

Không có sư phụ còn chưa tính, lần đầu tiên ở trong trò chơi muốn thay đổi đường lối, vờ yếu đuối tìm một chỗ dựa, kết quả lại tìm thấy một núi băng.

Không đáng nói chính là, Tiểu Mễ cùng ký túc xá đã vào trò chơi chơi một tuần trước, sau khi nghe cô nói có sư huynh, nâng mặt làm bộ hoảng sợ:

“Lão nương kinh sợ rồi! Cậu rõ ràng đã báỉ Mặc Phàm làm sư huynh!”

Cô một hồi quay đầu nhìn Tiểu Mễ: “Nhận anh ấy làm sư huynh thì làm sao hả?” Cũng không phải người con trai trắng hoa gì, chỉ là trang bị có chút lấp lánh, khí thế có chút hùng mạnh.

Không có gì mà, Tô Tiểu Ly cô nhớ, trước kia chơi Thiên Long X bộ, Mộng Áo Đông Du, cũng từng là danh nhân một thời được tôn sùng .

Tuy rằng, con đường cô đi là phô trương chứ không phải mạnh mẽ....

Lần này, Tiểu Mễ xông thẳng lên cầm lấy một cái gối trùm đầu cô.

“Đồ trẻ con, cậu có biết Mặc Phàm mạnh như thế nào không?”

Mạnh như thế nào?

“Anh ấy vốn chính là đảm nhiệm chức đệ nhất cao thủ, Hoa Địa Vi Lao đó là tùy tùng của anh ấy! Vũ khí của anh ấy toàn bộ là thần khí, tọa kỵ của anh ấy toàn bộ là có một không hai, phục bên cạnh PK anh ấy dứt khoát giết tất cả! Người này thật rất nổi tiếng!” Miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Mạnh thế à?? Người họ Tô nào đó kinh ngạc rồi, hùng mạnh như thế vì cái gì lại rút xuống từ bảng xếp hạng chứ?

“Bởi vì anh ấy không màng danh lợi, tất cả trận đấu PK anh ấy cũng không tham gia.”

“Wow ~” Người họ Tô nào đó gật đầu “Vậy sao chỉ có một mình mình tìm đến?”

“Bởi vì đại thần là chỉ có thể nhìn từ xa không thể coi thường.” Tiểu Mễ lấy một cái gối ôm ném qua, trợn mắt khinh bỉ liếc người họ Tô nào đó:

“Còn nữa, đừng lấy cái người có tiếng mạnh mẽ như cậu đi so sánh với Mặc đại thần.”

Chắc chắn, thật không hiểu tại sao mặc đại thần trước giờ luôn ẩn dật lại chọn người họ Tô kia nữa.

Tô Tiểu Ly cố ý không để ý Tiểu Mễ giúp cô giải thích đáp án thứ hai, bởi vì cô hoàn toàn có thể tự hỏi tự trả lời.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh... rất lạnh.

Lạnh này không là lạnh của lạnh lòng, mà là... lạnh của lạnh nhạt, lạnh lẽo.

Chính là như vậy, trong game bạn gặp được một người vô cùng mạnh, bạn vô cùng hưng phấn đi đến gần nói: Xin chào đại thần muội thật sự rất sùng bái huynh rất yêu mến huynh bla...bla... huynh, rồi sau đó hồi lâu người nọ chỉ đáp lại bạn một chữ: Ừ.

Kết quả rất rõ ràng, bạn cảm thấy đại thần quả nhiên là đại thần, bởi vì cấp bậc của anh ấy và bạn có khoảng cách.

Đương nhiên, giọng nói cũng rất êm tai dù cho âm điệu hơi thấp.

Thế là, bạn đổi thành đứng rất xa bên ngoài quan sát anh ấy, vẫn ngưỡng mộ anh ấy, nhưng không nhúc nhích hay nghiêng đầu.

Tô Tiểu Ly cũng không phải người mới, đương nhiên biết có được một thân bling~bling~ như thế (mời tưởng tượng độ lấp lánh của kim cương), người chơi không phải là nhân vật tầm thường.

Nếu không, cô cũng không chịu tạm thời làm người bị ức hiếp.

Điều duy nhất khiến anh bình thường, chính là lần nọ cô vòng vo cả buổi thăm dò hỏi diện mạo anh ra sao, anh nói anh lớn đương nhiên rất đẹp.

Cái gì gọi là đương nhiên rất đẹp, nhất định là không hề dạo chút nào

Tô Tiểu Ly đã bị anh chèn ép vô số lần, đều nghĩ vậy, lúc đó tâm tình mới thả lỏng và thỏa mãn một chút.

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, nghĩ lại mà sợ quá.

Nhưng mà không sao, cô sẽ nhanh chóng có thể thuận buồm xuôi gió trong trò chơi, đến lúc đó nó lệ sẽ nổi dậy làm chủ!

Người nào đó rơi vào hồi ức, hoàn toàn không có chú ý chàng trai bên cạnh đã nhiều lần xin giao dịch.

Chờ khi cô phát hiện, chàng trai đã bắt đầu có ý muốn hành hạ cô.

“Tiểu Ly Miêu, giao dịch.”

“Hả?” Lại giao dịch? Cô nháy mắt mấy cái, để mắt nhìn sát vào màn hình máy tính, nhanh chóng nhấn đồng ý.

Trước kia Tô Tiểu Ly còn có thể hỏi, sư huynh, huynh đưa gì cho muội thế? Hoặc là, sư huynh, sư muội có thể hỏi xem huynh chuẩn bị đưa cho muội cái gì không?

Đại thần Mặc Phạm chỉ gõ ra hai chữ: “Xác nhận.”

Cho nên, cô không hỏi, chỉ cần anh ta đưa, cô chỉ nghe lời thu nhận hết.

Bởi vì anh là Sư huynh, còn cô là “sư đệ” đã bị anh thay đổi giới tính chớp nhoáng.

Chỉ là lần này, anh lại đưa đồ tốt lấp lánh!

Tỏa sáng chói lóa, hơn nữa hình dạng còn là một cái vòng tròn nhỏ.

Nhỏ đến nỗi dường như chỉ có ngón tay mới có thể đeo vật đó vào...

Hả? Nhẫn! ! Sao có thể là nhẫn? ?

Anh lại đưa nhẫn cho cô...

Bạn học Tô khiếp sợ, mười ngón tay mảnh khảnh bắt giác run run hồi lâu, lúc này mới khó khăn gõ bàn phím.

Tiểu Ly Miêu: “Sur huynh, xin hỏi đây là cái gì?”

Mặc Phàm “Muội nói xem.”

Tiểu Ly Miêu: “Một cái vòng tròn, hình như là vật phẩm có tính năng trang sức!”

Mặc Phàm gật đầu, không sai, ít ra không có ngu ngốc đến nỗi không biết giải thích.

“Biết kế tiếp phải làm cái gì không?”

Bạn học Tô lắc đầu với màn hình, cô không biết, hôm nay anh có thể nói nhiều câu vụn vặt liên tục như vậy.

Ý nghĩ nào đó chợt lóe lên trong đầu, sau đó điên cuồng xông thẳng vào cô.

Sau khi cô hóa đá vài giây, chậm rãi gõ chữ: “Hay là... Sur huynh, huynh...”

Mặc Phàm “Sao hả?”

Tô Tiểu Ly liên tục hít sâu vài cái, nhắm mắt, gõ chữ rồi nhấn Enter, gửi đi.

“Huynh muốn quấy rối muội ! !”

Chữ vừa nhảy lên màn hình, một giây sau, hệ thống thông báo: Mặc Phàm đã đăng xuất.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3 Đưa nhẫn đi

Ed: Năm Cô

Beta: Thổ Lạt

Không phải chứ? Bị cô vạch trần anh bỏ chạy?

Tô Tiểu Ly đầu tiên là đối với màn hình lắc đầu khinh bỉ, ngay sau đó lại hướng lên trần nhà cười ha ha hai tiếng.

Thật không ngờ, cái người con trai xấu bụng lạnh nhạt này, lại có thể có loại ý nghĩ không trong sáng này đối với mình.

Trách không được ngay từ đầu, đã nói gì mà không thu đồ đệ thu Sur đệ.

Thì ra là muốn che giấu mục đích thực sự của anh.

Xem ra bản thân ở trong trò chơi, vẫn là có khả năng tiềm ẩn làm hồng nhan họa thủy!

Bạn học Tô mừng thầm tưởng tượng ra bản thân không lâu sau ở tương lai, nắm lấy danh tiếng vẻ vang hồng nhan mỹ nhân khắp trò chơi này.

Là ai nói cô không thích hợp làm mỹ nhân họa thủy?

Là ai nói cô chỉ có thể đi một con đường dân thường chứ?

Bậy bạ! Cô rõ ràng rất có khả năng hại nước hại dân!

Cô dường như đã thấy Tiểu Mễ trở lại sau lớp học, cái vẻ mặt biểu cảm kia khiếp sợ xóc xếch trong gió.

Nhưng cô chỉ vui vẻ năm giây.

Bởi vì, sau năm giây trong trò chơi hiện lên một hàng chữ nhỏ màu hồng: Mặc Phàm login rồi !

Ngay sau đó, anh còn ở kênh nói chuyện trước mặt đánh ra bốn chữ: “Vừa bị rớt mạng.”

Thiếu nữ áo trắng đặc biệt hoạt bát nhảy khê hai cái, lại đột nhiên xuất hiện ở sát bên mình một người con trai áo trắng.

“Không có việc gì không có việc gì, muội chờ sư huynh.”

Thời thế thay đổi rồi, nên là thời điểm cô phản kháng đã đến.

Gió nhẹ lướt qua, nhẹ nhàng mang theo vạt áo màu trắng của anh, một đầu tóc đen cảm giác vô cùng đẹp quả thực có thể mê hoặc hàng nghìn thiếu nữ trong nháy mắt.

Mặc dù chỉ là trò chơi hư cấu, cũng vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người như cũ.

Có điều, người con trai như vậy rất nhanh phải suy bại thành bề tôi dưới vẫy của mình rồi.

Tô Tiểu Ly vui thích nâng cằm lên xem người con trai anh tuấn trong màn hình kia, căn bản không phát hiện, anh im hơi lặng tiếng điều khiển tọa kỵ nhẹ nhàng chuyển một bước sang bên cạnh.

Mặc Phàm “Đem nhẫn đưa đi Phụng Tường thành.”

. Anh nói cái gì?

Tô Tiểu Ly dụi dụi mắt, xác định bản thân không có nhìn lầm chữ anh gõ.

Anh nói: Đem nhẫn đưa đi Phụng Tường thành.

Đưa đi Phụng Tường, đưa đi Phụng Tường.

Sau khi đọc hai lần, bạn học Tô im lặng rồi.

Chẳng lẽ, nhẫn này không phải là anh đưa cho mình? Chẳng lẽ anh không phải là có âm mưu đã lâu đối với mình, mặt ngoài làm sư huynh, sau lưng lên lút ngưỡng mộ cô?

Bởi vì không chiếm được cô, cho nên anh mới cố ý chèn ép cô, do đó khiến cho mình chú ý tới anh. . .

Nếu tất cả việc này đều là cô dự đoán sai lầm, vậy cô vừa rồi nói câu nói kia, lại coi là cái gì?

Mất thể diện, quăng quá rồi..

Quay đầu lại nhìn vị bên cạnh kia, sư huynh nhà mình đang yên lặng cùng đại tọa kỵ của hắn tiến hành trao đổi ánh mắt.

Tốt lắm, khả năng anh không có nhìn đến câu nói mình đánh kia.

Tô Tiểu Ly lập tức có cảm giác gặp được đường sống trong cõi chết.

Tuy rằng không thể xoay người làm chủ, làm cho cô có một chút thất vọng như vậy, nhưng coi như là trong cái rủi còn có cái may.

May mắn anh đối mình không ảo tưởng gì, cô vẫn tương đối thích cái loại người yêu kiều thân thể yếu kém dễ đẩy ngã, người con trai thư sinh bản chất nho nhã.

Ví dụ giống sinh vật hệ bảo vệ tự nhiên vậy.

Muốn nói này Vệ sư huynh, nhưng là cô Tô Tiểu Ly luôn luôn thêm muốn đối tượng.

Chiều cao 1m8, một kiểu nụ cười nhàn nhạt ấm áp như nắng ấm ngày xuân, ăn mặc như nam chính trong phim thần tượng thường mặc sơ mi trắng.

Một năm bốn mùa bộ dáng luôn nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, tóc hơi dài cắt ngang che cái trán của anh, nhiều lần ở căn tin xa xa nhìn đến bộ dáng anh cười nhẹ, cô kích động rất nhiều không cẩn thận lấy com đưa đến bên miệng đút cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ con nhóc này thế nhưng còn phần nộ rít gào: “Lại phun đầy mặt bà đây!”

Rồi sau tất cả mọi người nhìn về phía cô, cô lòng tràn đầy kỳ vọng Vệ sư huynh cũng có thể nhìn đến mình, nhưng kết quả là, người nhìn cũng chưa nhìn.

Tô Tiểu Ly thấy muốn đem anh đẩy ngã, rồi mới nhìn trời cười to: “Làm cho chị đây đến thương yêu cưng đi!”

Đáng tiếc. . . Cô biết anh, anh không biết cô, thực thương tâm!

Cô ở bên cạnh tự mình YY một phen, khắc chế không cẩn thận tới nước miếng tràn ra, phản ứng cực nhanh chóng quay đầu liền đánh chữ.

“Sư huynh, nhẫn muốn tặng cho ai?”

Đình đầu Mặc phàm nhẹ nhàng hiện ra bốn chữ: “Hoa Địa Vi Lao.”

Hoa Địa Vi Lao. . . đồng tử Tô Tiểu Ly đột nhiên phóng đại.

Đây không phải là bạn tốt của sư huynh, xếp hạng thứ nhất nam đại thần sao!

Hiện nay, hủ nữ thắng đi.

Cô Tô Tiểu Ly tuy rằng đối với một đám con trai cong không mơ tưởng gì, nhưng là cũng không gây trở ngại cô tiếp tục thưởng thức bọn họ trao đổi mặt tình thần.

Cô còn nhớ rõ, sau khi cô lần đầu tiên bị người con trai nào đó ở thế giới gọi thiên lý truyền âm, cô vui vẻ chạy đi gặp anh, kết quả lại thấy đứng bên cạnh sư huynh nhà mình một người con trai mặc đồ trắng giống nhau, chính là người này đầu tóc dài, thân chính là đều màu vàng.

Vung tóc, bỗng nhiên! Gọi là một cái ánh vàng rực rỡ.

Người này đúng là người xếp hạng thứ nhất Hoa Địa Vi Lao.

Mặc dù có chút không thể thích ứng thâm mỹ đại thần, nhưng cô hoàn toàn bị đại thần “Hòa ái dễ gần” tiến đến gần.

Anh đối với cô cười cực kỳ dễ thương rực rỡ: “Tiểu Ly Miêu? Tên thật đáng yêu!”

Cô mờ mịt gật đầu, ánh mắt sáng ngời đã bị làm cho lóa.

Anh lại hát đầu thật rực rỡ: “ Xin chào, Miêu Miêu tiểu bảo bối thân mến.”

Oa ~ đại thần thật tình cảm, cùng người con trai nào đó hoàn toàn là hai cấp bậc khác biệt.

Nhưng mà, hình như phương hướng tình cảm có chút lệch rồi.

Bề ngoài giống như có chút khác nhau..

Cô cuối cùng biết dễ gần cùng rực rỡ quá mức bình thường từ đâu mà đến , thì ra anh là trời sinh có tố chất làm chị em ! Trách không được nhìn thấy cô cười đến rực rỡ như thế!

Tô Tiểu Ly mắt sáng lên, khóe miệng không dấu vết nổi lên một nụ cười tươi tắn.

Cơ hội cô vùng lên lại tới nữa, nắm chắc nhược điểm này của anh, hắc hắc, chính xác hơn chẳng bao lâu nữa ở tương lai , cô sẽ một thân vô cùng lấp lánh ở hai cái trang bị của người con trai bên cạnh, mà tự nhận chị em.

Người nào đó bắt đầu ảo tưởng nói chuyện không đầu:

“Tiểu Mặc tử, tọa kỵ kia không tệ.”

“Tiểu Ly Miêu muội nói thích, huynh mua cái đưa muội.”

“Tiểu Lao tử, con quái kia thật đáng sợ!”

“Không sợ, chúng ta là chị em tốt, ta giúp muội giết nó.”

Bên trái đứng một người, bên phải đứng một người, cô thiếu nữ rất nhu nhược đứng ở giữa bọn anh.

Khi rảnh rồi yên tĩnh đáng đẹp như hoa như nước, hành động chỗ giống như liễu yếu đũa đưa theo gió, lòng cầu mong khắp nơi nhiều nâng đỡ, đẹp như Tây Thi tai họa ba phần.

Một màn nhiều của đồng vậy nhỉ!

Tô Tiểu Ly cười rực rỡ, hai bên má lúm đồng tiền nhỏ cực rõ ràng.

Họ Tô nào đó vẫn còn YY vô biên bên trong, người con trai phát hiện cô bất động, thì đánh câu:

“Sao vậy còn không đi?”

“Hà.” Cô vội vã gật đầu: “Đi ngay bây giờ.”

Chỉ là bạch y thiếu nữ mới vừa đi vài bước, lại ngừng lại, xoay người nhìn về phía anh, kéo thật dài âm tiết: “Sư huynh ~ ~ “

Mặc Phàm “Sao vậy?”

“Sư huynh , huynh vừa rồi đưa muội cái vòng kia, để cho muội hộ tống đem nó đi Phụng Tường.”

Người con trai gửi đi cái biểu cảm mắt lé, dường như đang nói thì tính sao.

“Việc ấy” cô cẩn thận cân nhắc câu chữ “Phụng Tường đường xá xa xôi. . . Quái vật hung mãnh, như muội đây một người trói gà không chặt đấy. . .”

Mặc Phàm trả lời cực kỳ nhanh: “Trạm dịch.”

Huyền Thiên Long thành đến Phụng Tường thành, ở trạm dịch NP nói chuyện với nhau, ồn ào một tý ly rượu vài giây có thể tới quảng trường trung tâm trạm dịch Phụng Tường.

Tô Tiểu Ly cũng không phải người mới, đương nhiên biết trạm dịch có thể bay qua.

Nhưng mà, phải đưa bạc, mấy - trăm – bạc đó .

Tuy rằng đánh mấy con quái có thể được đến 100 bạc, đánh bảy tám con, đủ cô ngồi một chuyến một chiều Huyền Thiên Long bay đến Phụng Tường rồi.

Nhưng cô, có tiền sao.

Nếu đi bộ đi qua, ngược lại cũng không xa, nếu có tọa kỵ mà nói, thì cũng chạy năm cái ly rượu đi.

Nhưng cô, cũng có tọa kỵ sao.

Nhưng cô, không thể nói cô không có tiền. . .

Bởi vì người con trai mặt lạnh trước mắt này, ngày hôm qua anh đã vừa cho mình mười Kim, nói là tiền tiêu vặt.

Cô phấn khởi một lúc liền suy đoán mười Kim này ở trên đường cái rất hồng mắt, vừa khéo nhìn đến có người bày hàng vỉa hè, tên gọi yếu đuối trai kute quán.

Cô vừa nhìn thấy hai chữ yếu đuối thì không khỏi kích động, nhất thời kích động liền đi qua cùng người bắt chuyện, bắt chuyện một lát liền phát hiện người chơi này cũng là MM, hơn nữa cũng như cô đều nhiệt tình yêu thương các loại kiểu dáng và phong cách mỹ nam.

Rồi sau, cô đuối tay nhỏ bé ra, hét to một cái: “Người bán gì đó ta mua toàn bộ!”

MM kia nét mặt lập tức tươi cười như hoa, đem đồ vật đóng gói tốt hai tay cung kính dâng: “Nhận được hân hạnh chiếu cố, toàn bộ mười Kim.”

Người họ Tô vô cùng thoải mái thanh toán, giao dịch xong đồ vật nhìn theo cái người MM kia rời khỏi, đã đến chạy thương lượng việc kia, nhớ tới không có Ma Đạo Thạch đầu, sờ mó túi, lúc này mới phát hiện bản thân không có một xu.

Đây không phải là, cô vừa onl, đã bị sư huynh nhà mình lại gọi đến đây, cô làm sao có thời giờ đi đánh quái kiếm được tiền ngồi xe đây?

Thiếu nữ trước mắt này tư thế ngại ngần, giọng điệu ấp a ấp úng.

Làm cho người con trai đột nhiên có dự cảm rất xấu.

“Trạm dịch tọa độ ở 17856.”

Kí hiệu tọa độ anh đều nói cho cô biết rồi , dù sao vẫn không đến nỗi không tìm thấy đi.

Tô Tiểu Ly thật sự rầu rĩ, không nghĩ tới cô người thông minh như thế, lại có thể còn phạm vào loại sai lầm thu nhập không đủ tiêu xài này.

Trách không được mỗi lần chú nhỏ đến nhà cô, đều phải tiến hành một phen giáo dục với cô, mười mấy năm như một ngày.

Nhưng cô càng rõ ràng, loại thời điểm này không thể nói nói thật, nếu không sẽ bị sư huynh mặt lạnh nhà mình đánh chết.

Thế là ngón tay cô run rẩy đánh ra một cái trả lời biểu cảm oan ức: “Sư huynh, muội không muốn tốn huynh đưa bạc.”

Lý do này đủ chu đáo đi!

Quả nhiên, anh mỉm cười, nói: “Cần cù tiết kiệm là phẩm chất tốt.”

Đúng không, đúng không, Tô Tiểu Ly cười trộm, mau nói anh muốn lấy đại tọa kỵ của anh dẫn cô cùng đi Phụng Tường.

Tạm dừng hai giây, người con trai nói tiếp: “Nếu không muốn tiêu tiền, vậy muội chạy đi đi thôi.”

...

Cô sai lầm rồi. Vừa rồi lý do này đối người chơi nam tính bình thường mà nói, đủ, nhưng đối sư huynh nhà mình mà nói, rõ ràng không đủ.

Người con gái nào đó than nhẹ một tiếng, cam chịu số phận chuẩn bị tìm một con đường nhỏ gần nhất, đi đến Phượng Tường.

Đang lúc cô ủ rũ khi sắp chuẩn bị rời đi, bạch y sư huynh đột nhiên vỗ tọa kỵ một cái: “Tiểu Ly Miêu.”

Người con gái nào đó tỉnh thần lập tức hăng hái: “Ồ đây!”

Thuận tiện đưa lên một cái mắt lấp lánh

vô cùng nịnh nọt

Dưới ánh sáng dịu dàng, cảnh sắc người vui vẻ trong màn hình

Bạch y thiếu nữ khí chất nhã nhặn cùng bạch y nam tử nhìn nhau.

Nếu có người không biết chuyện đi qua, chỉ sợ thật sự thờ dài một tiếng: Một bức tranh tuần nam mỹ nữ!

Nhưng trên thực tế. . .

Mặc Phàm dường như đem cô đánh giá từ đầu đến chân, rồi sau đó nhẹ nhàng cười: “Yên tâm, huynh sẽ không quấy rối với muội”

Tiếp theo lại bổ sung một câu: “Ngực phẳng kéo hứng thú đàn ông không nổi.”

Nhìn thời gian một chút, vừa vặn muốn đi trong động hồ ly làm hoàn thành nhiệm vụ của anh.

Nói xong, quái vật khổng lồ kia cào nhẹ xuống đất, cũng giống như một kiểu đang cười nhạo cô, nhìn lên trời gầm một cái, ngay sau đó vật mới nhìn qua giống như một vòng lửa tới chỗ người con trai vô cùng anh tuấn tuyệt vời mà đi.

Chỉ để lại người con gái nào đó cứng đờ, đứng tại chỗ.

Thì ra, anh thấy, anh thật sự thấy rồi!

Nhưng mà, dựa vào gì nói cô là ngực phẳng chứ! Anh là kẻ lưu manh! Không sờ qua còn dám nói bừa!

Tô Tiểu Ly không cam lòng yếu thế ưỡn ra rất có cỡ C, vẻ mặt bất bình, cô rõ ràng rất có điện nước được không!

ORZ. . . Bạn học Tô ý nghĩ này thật sự quá kinh thế hãi tục* đấy.

Kinh thế hãi tục (việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi)

Cô vì cái lòng muốn ưỡn ngực, cố gắng sư huynh của cô ở trò chơi còn không nhìn thấy.

Cô gái họ Tô nhìn màn hình hừ một tiếng, đột nhiên phát hiện bạch y thiếu nữ trong màn hình, quần áo đúng là chọn bảo thủ nhất, nhìn qua bên cạnh. . . Trán, thật đúng bằng phẳng.

Lúc đầu chọn hình tượng này là vì mềm yếu, nhưng vật này cũng quá không có đường cong nữ tính rồi! Xem ra cân nhắc làm một bộ trang phục cực kỳ gợi cảm mới được.

Bây giờ là lúc nên lo lắng việc này sao, chẳng lẽ cô không phải là bị người đùa giỡn rồi hả?

Tô Tiểu Ly lại than khóc vài tiếng, quyết định trước không để ý đến sỉ nhục ngực phẳng.

Được rồi, chạy nhanh để cho người ta tặng đồ đi thôi.

Cô ở trên bản đồ nhìn lại nhìn một tí, lựa chọn một con đường gần nhất, đi đến đó nơi gọi là biên giới của Huyền Thiên Long cùng Phượng Tường, đau khổ phát hiện trước mặt là con sông.

Sau đó, bạch y thiếu nữ nhảy ùm vào trong sông, hai chân bắt đầu điên cuồng đạp, nổi lên nhìn như bơi ếch.

Ẩn lên tự động tìm đường, Tô Tiểu Ly cam chịu số phận chịu đựng hệ thống hành hạ, chuồn chạy một mạch đi lên WC.

Nhưng cô thế nào đều không nghĩ tới, ngay lúc cô đang ở trong WC, mình bị vô số người chú ý đến rồi. . .

---Đại Gia Tộc Bánh Bính---

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4 : Hiện Trường Độc Hà

Ed: Angeha Vỡ

Beta lần 1 : Năm Cô

Trong lúc bạn học Tô Tiểu Ly đang đi WC, kênh thể giới xuất hiện đoạn hội thoại:

Bản Đại Hải: “Trời ơi-----! Bên ngoài sông Huyền Thiên Long xuất hiện một thiếu nữ nhảy sông!”

Nguyệt Tiểu Mỹ: “Nhảy sông? Tự tử?”

Bản Đại Hải: “Đúng vậy, Nguyệt muội muội, ca ca ta rất sợ đó!”

Phù Dung Nãi Nãi: “Là mặc nhiều trang phục hai bên còn có thêm một chút hành trang?”

123 Quân: “Từng việc nói bên trên có vẻ như không có khác nhau nh?”

Soái Nam Tặc: “Bản Tử người chỉ ba xạo, Tiểu Mỹ đừng quan tâm đến hấn, mau tới trong lòng gia này.”

Nguyệt Tiểu Mỹ: “Thì ra là gạt người...”

Bản Đại Hải nóng nảy: “Thật sự có người nhảy sông, còn trôi!” xem đi dưới đó không phải nhiều thêm một mảnh vải trắng to sao! Xa xa nhìn giống như miếng thịt ba chỉ đang trôi giữa nồi canh vậy.

Lúc này có mấy cái người qua đường gặp cùng lên tiếng chứng minh việc này có thật.

“Vừa rồi ta đi Ngư Công giao cái nhiệm vụ, thì thấy cô ấy nhảy xuống rồi”

“Đúng vậy, ta dẫn theo tiểu hào cũng nhìn thấy, cô gái đó còn mặc áo choàng Thiên Tuyệt!” lời này vừa nói ra khẳng định là MM

Bởi vì áo choàng Thiên Tuyệt là thời trang đắt nhất của nữ, vừa được đưa lên thì giá khởi điểm chính là 1000, tuy không có thuộc tính gì nhưng mỗi lần bay bay lại vô cùng đẹp mắt. Mặc Phạm ngày hôm đó nhận cô làm sư đệ liền dẫn cô đi kho hàng cho cô cái này còn có những cái khác nữa.

Tô Tiểu Ly thật ra cũng là một người thích những thứ rực rỡ, là một cô gái có tâm hồn thích chưng diện, thứ mình đã nhận thì mình phải mặc rồi.

Không nghĩ tới hôm nay nở mày nở mặt giữa sông như thế, đổi lại sau này cho cô một danh hiệu nổi bật.

Mọi người không khỏi cảm thán. Xem ra đây là một cô nhóc có tiền, rảnh rồi chơi nhảy sông.

“A a a a!” đột nhiên có người hét chói tai “Ta cũng nhìn thấy cô ấy rồi, cô ấy đang bơi hướng đến là Độc Hà Khu”

“Không phải chứ, con bé đó điên rồi?”

“Độc Hà Khu không phải là nơi mỗi lần vào sẽ liên tục mất máu sao? Nếu thanh máu bị rút sạch phải chăng là treo? Treo phải chăng sẽ rớt kinh nghiệm!”

Đáp án là: Tuyệt đối không.

Lúc mọi người ở đây tiếp tục tăng cường lực lượng vây xem thiếu nữ đang trôi nổi giữa sông, thì đột nhiên một hắc y nam từ mang theo một thân sắt khi xuất hiện ở bờ sông.

Nam tử khỏe mắt sắc bén, ngũ quan như đao khắc, sau lưng đeo một cây đại đao, thân đao phát ra hào quang màu hồng quý dị.

“Ồ? Người con trai này nhìn quen quen quá ~!

Trên kênh thể giới vừa có người nói xong câu đó, chỉ thấy hắc y nhân tự nhiên đi ra, lấy tư thế vô cùng bá đạo nhảy vào trong sông.

Bản Đại Hải: “Oa hu - -! Vừa rồi lại xuất hiện một người con trai nhảy sông!” Chắc không phải là đi tự tử?

Nói đến, tên Béo XX cũng thật rảnh rồi, cùng đứng tại bờ sông, còn truyền lại thế giới

Có người tinh mắt nhận ra hắc y nam nhân.

“A a a, đây không phải là Huyền gia sao!”

Dạ Thất Huyền: bản thân là một người có thao tác cực mạnh, nhưng lại là người âm trầm, hơn nữa chỉ login vào lúc nửa đêm, cũng không cùng người lạ bắt chuyện, cho nên cũng có người gọi hắn là “Trầm Mặc Nam Nhân”

Hắn làm sao có khả năng xuất hiện trong trò chơi vào buổi sáng? Hơn nữa còn xuất hiện tại bờ sông?

Hiện tượng kỳ kỳ như thế này dẫn đến nhiều người chơi trên kênh thể giới hoang mang.

“Ta đoán Huyền gia khẳng định là đi cứu thiếu nữ nhảy sông kia!” Không phải là một tranh cãi tình cảm bất hòa.

“Bây, ta cảm thấy Huyền gia đây là đi ngang qua thuận tiện lặn một cái”.

Lời này vừa nói ra khiến mọi người liền thờ dài một hơi, người đó không có việc gì mới chạy tới Độc Hà khu bơi lội ấy.

Một người tên là Luân Gia Ngực Lớn Giúp Gia Lau Mặt kinh ngạc nói: “Nhìn kìa, Huyền gia quá bá đạo rồi!”

Ngực Lớn là một tên người chơi thích bắt quái, nhiều năm xông pha vào những nơi có nhiều bát quái nhất, Trên cơ bản những thứ người khác biết hắn cũng biết, mà những thứ người khác không biết hắn cũng sẽ biết.

Chính vì vậy mà mọi người đều vô cùng khát vọng nhìn về phía Ngực Lớn, chẳng lẽ Ngực lớn biết chân tướng sự việc?

Luân Gia Ngực Lớn đặc ý nói: “cái này rất rõ ràng, một nam một nữ cùng một chỗ trong nước, đây chính là tắm uyên ương đi!”

Oa...

Cái kết luận này, quá dâm đẳng.

Nhưng nhóm quần chúng vẫn lập tức chấp nhận cái kết luận đen tối rồi tiếp tục vây xem.

Khi bọn họ mang tâm trạng hào hứng vây xem, thì bên kia sông một bạch y nam tử nhanh nhẹn chạy tới. Cười thần thú Kì Lân toàn thân bao quanh lửa đỏ, người con trai lưu loát nhảy xuống đất, tay áo vẩy nhẹ, thu hồi thần thú, thả người nhảy vào trong sông.

Ặc . .chuyện gì nữa đây? Lại thêm một người!

Chỉ là người này bọn họ có thể nhận ra. Có thể có Cửu Thiên Ly hỏa Thần thú, ngoài Mặc Phạm đại thần một thân tao nhã còn có ai!

Một cô gái nhảy sông, lại có thể kéo tới hai cái nhân vật cấp đại thần nổi tiếng bí ẩn. . .

Mọi người không khỏi lại đưa ánh mắt đều hướng về phía Luân Gia Ngực Lớn đều mang cảm giác hưng phấn.

Luân Gia Ngực Lớn vô hạn cảm thán: “Ba con uyên ương cùng nghịch nước, thực hưởng thụ a ~ “

Ặc. . . .

Đại thần cũng là người, cũng giống bọn họ đều có nhu cầu.

Tất cả mọi người nhìn về phía này, hai đại thần theo dòng chảy từ hai bờ sông khác nhau nhảy vào sông, hai bóng người một đen một trắng đều nỗ lực bơi hướng về phía thiếu nữ trôi lơ lửng giữa sông.

Chính là càng bơi càng cảm thấy tốc độ có chút chậm lại.

Trong trò chơi này có rất nhiều khu vực kì quái, Độc Hà khu chính là một trong số đó.

Vừa mới bước vào thì sẽ thấy nó cùng các bản đồ thủy vực không có khác biệt gì, nhưng khi bơi tới phạm vi Độc Hà khu, di chuyển của nhân vật liền bắt đầu giảm tốc độ, ngay sau đó cấp nhân vật cũng bắt đầu rơi xuống lam, cuối cùng bắt đầu từng chút một rơi xuống hồng.

Cũng chính là những cái mà vừa rồi người chơi thảo luận đấy, làm thanh máu rơi sạch, kinh nghiệm cũng mất

Chính là giờ phút này, bạch y thiếu nữ đột ngột cử động, ở trong nước ra sức đập nước hai lần.

Tô Tiểu Ly vô cùng thoải mái từ WC đi ra, vừa đi đến trước máy tính, nhìn thấy chính là cảnh tượng như bây giờ

Trên người bản thân khoác một áo choàng màu trắng giống như cái phao vải màu trắng trôi trong nước, đem đầu của cô toàn bộ che kín, hình ảnh một

mảnh màu trắng, không hề đẹp chút nào.

Cô nhớ rõ ràng bản thân vừa rồi đặt treo máy tự động tìm đường đến bên kia bờ sông khu vực Phụng Tường mà.

Lướt nhanh bàn phím vừa nghiêm túc điều khiển, lại phát hiện bản thân căn bản chính là bơi chó tại chỗ, giống người bị cố định lại, khiến bản thân không có cách nào di chuyển.

Càng bị kịch hơn nữa là màu của cô đang giảm dần giảm dần.

Ai có thể nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì chứ. . .

Cô đang rối rắm, đột nhiên phát hiện sư huynh nhà mình gửi đến đoạn tin nhắn.

“Tiểu Ly Miêu, đừng nhúc nhích!”

Tô Tiểu Ly lập tức rút tay khỏi bàn phím, hai tay đặt ở trên đầu gối.

Nhìn không chớp mắt, vẻ mặt đoan trang.

Cô sở dĩ sẽ có phản ứng này, là vì ông nội Tô là quản lý bộ đội, từ lúc Tô Tiểu Ly sáu tuổi là khi ông nội Tô từ chức chuyển về nhà ở Tứ Hợp Viện, từ đó huấn luyện cô theo phong cách quân nhân.

Quanh năm suốt tháng tinh thần cô chịu ảnh hưởng, hình thành một loại phản xạ vừa nghe đến đừng nhúc nhích, hoặc là nghiêm, nghị, lập tức liền thực hiện động tác đoan chính hoàn mỹ nhất của quân đội.

Ặc. . . Nhưng cô tại sao lại nghe lời hần? ㄟ.

Cô thật vất vả ở WC xả ra ngoài chút buồn bực, lại vèo một tiếng toàn bộ bay trở về rồi.

Ngay sau đó, đình một tiếng hệ thống hiện ra một cái thông báo:

[DạThất Huyền mời bạn tổ đội, có đồng ý nhập đội không?]

Dạ Thất Huyền, là ai?

Tô Tiểu Ly vừa nghĩ trong đầu, tay cũng vô thức phản xạ có điều kiện nhấn đồng ý.

Rồi thông báo mới của hệ thống lại hiện lên: [Bạn đã nhập đội, đội trưởng Dạ Thất Huyền.]

Trong đội ngũ người này đánh chữ cực kì nhanh.

Dạ Thất Huyền: “Một chút nữa thì tặng hoa cho cô.”

DạThất Huyền: “Nhớ phải nhận.”

Dạ Thất Huyền: “Sau đó để tôi ôm cô.”

Dạ Thất Huyền: “phải nhận.”

Sau đó hần mới gửi cô yêu cầu thêm bằng hữu .

Tô Tiểu Ly chớp chớp mắt, hoàn toàn không thể lý giải được ý mà hần muốn biểu đạt.

Người này ở đâu ra vậy, có phải nhận nhầm người rồi không hả ?

Bình thường cô ngày ngày khẩn cầu với bức tượng Phật trong phòng ông nội, cầu cho cô gặp được tình yêu, chẳng lẽ là Phật đại đại hiển linh rồi hả ?

Nhưng cô hiện tại đang trôi trong nước, máu đều đã giảm bớt, chính là cái tình huống vô cùng chật vật.

Phật đại đại, người phải chăng đưa tới cái cuộc gặp gỡ này cũng quá không đúng thời điểm hả?

Cô từ chối lời mời kết bạn của hần, thật ai oán làm ra một cái biểu cảm tan nát cõi lòng: “Ta hiện tại dành thời gian cho việc khác, thí chủ, mời anh lần sau lại đến đi.” A đi đã Phật. . .

Thế là, mọi người vây xem phát hiện Huyền gia đột nhiên ở giữa sông cứng ngắc người một chút, nhưng là cũng chỉ như vậy một chút.

Ngược lại, Mặc Phàm đại thần dường như nỗ lực tăng tốc độ.

Trời ă? Đây lại là cái tình huống gì?

Hay là nam nữ cùng tắm sắp tới thời điểm cao trào mới?

Tô Tiểu Ly sau khi ai oán từ chối Dạ Thất Huyền, lập tức nhận được tin nhắn của Mặc sư huynh nhà mình.

Mặc Phàm nói với bạn: “Muội tổ đội với ai rồi hả ?”

Đang phiên não, sư huynh mặt lạnh lại còn nói tới chuyện như vậy

Thế là bạn học Tô cố ý cao giọng lấy tư thái nữ cường đáp lại: “Cùng tổ đội anh đẹp trai.” Xem đi, cô cũng có người tùy tùng.

Mặc Phàm: “Rời đội!”

Tô mỡ sừng sốt, cô cô cô, cô muốn treo, sư huynh nhà mình còn đáng xấu hổ áp bách cô như vậy!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên hai cái thông báo đồng loạt hiện ra!

[Dạ Thất Huyền tặng bạn đóa hoa, nhận hay không nhận?]

[Mặc Phàm tặng bạn đóa hoa, nhận hay không nhận?]

Cùng lúc đó, hai người con trai lại đồng loạt lần nữa gửi tin nhắn tới.

Dạ Thất Huyền: “Nhận.”

Mặc phàm nói với bạn: “Nhận!”

Bạn học Tô lập tức miệng mở thành hình chữ .O.

Sư huynh mặt lạnh muốn tặng hoa cho cô? Này này này. . . Đây là cái tình huống gì?

Hoa, cô Tô Tiểu Ly đã thấy. Trong trò chơi muốn có hoa thì đến Thương Thành mua, 2 nguyên tiền một đóa. Tặng hoa, kỳ thực chính là một cái đạo cụ gia tăng độ hảo cảm.

Nhớ được nửa tháng trước cô vừa mới chơi, không có việc gì liền chạy tới Thương Thành nhìn lung tung, phát hiện cái hoa này, quay đầu liền hướng về phía Tiểu Mễ Diễm Diễm đang đánh quái trong ký túc xá cười.

“Tiểu Mễ, cậu tặng mình hoa được không?”

Cô lấy được chính là bóng lưng vô tình của Tiểu Mễ: “Lão nương đang bận! Cậu nên tránh xa ra đi!”

Cất, không tặng thì thôi.

Nhớ ngày đó, cô còn tính toán sau này khi gặp được trai đẹp nhu nhược, sẽ đưa một đóa hoa cho người đó.

Thật không nghĩ đến, giờ này ngày này, thậm chí có hai người con trai muốn chủ động tặng hoa cho cô! Hơn nữa trong đó một người còn là sư huynh mặt lạnh nhà cô!

Huyền ảo , thế giới này quá mức huyền ảo rồi.

Nhận ai trước mới tốt đây. . . Nếu nhận sư huynh trước, đây chính là tự ngược, nếu sư huynh sau, đây chính là tìm tai vạ.

Giống như, cái kết quả nào cũng đều thật thảm. . .

Cô bây giờ còn không có thể lực, không thể đắc tội sư huynh. . .

Nhưng đây là người con trai mà Phật tổ đại đại ban tặng, nhìn cũng không phải là người tầm thường.

Trong lòng rối rắm, cô nhanh chóng ra quyết định.

Mất thấy máu trên đầu cô đều sắp cạn, hai người lại đồng thời thúc giục cô: “Mau!”

Nếu không nhanh chóng đồng ý, bọn họ liền không có biện pháp gia tăng độ hảo cảm, cũng không có biện pháp dùng động tác ôm ấp đưa cô rời khỏi chỗ này!

Một giây, hai giây, ba giây,khi hai người con trai đã tiếp cận cô.

Chỉ thấy trên kênh thể giới hiện lên hai cái thông báo:

[Tiểu Ly Miêu cự tuyệt nhận hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền thương tâm muốn chết!]

[Tiểu Ly Miêu cự tuyệt nhận hoa của Mặc Phàm, Mặc phàm thương tâm muốn chết!]

Hệ thống thực Biến Thái, cự tuyệt nhận hoa còn có thể thông cáo trên kênh thể giới.

Lập tức, máu Tô mỗ điều triết để cạn sạch, màn hình tối sầm lại, bắn ra khung thông báo:

[Bạn bởi vì ở độc hà lưu luyến quên đường về, chết chìm giữa sông, đã tử vong, người bị nội thương. Thỉnh hồi về chỗ các thầy thuốc ở Đại chủ thành tiến hành chữa trị.]

Một đường tia sáng trắng xoẹt qua, bạch y thiếu nữ ở trước mặt hai người con trai, tan biến vào hư không rồi.

---Team BB---

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5 Người Nào Đưa Hoa Cho Mình

Sau khi Tô Tiểu ly treo, màn hình tối vài giây, lúc lại sáng lên, người đã đến trong thành Phượng Tường bên cạnh Luân Hồi Linh Thạch.

Cô vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ tới, hình như ngày hôm qua lúc logout chính mình đem địa điểm phục sinh duy trì tại Phượng Tường rồi.

Thật bối rối quá, vậy vừa rồi cô vì cọng lông còn muốn đi bộ, trực tiếp truyền tống bay về thành chẳng phải là tốt rồi.

Nếu trực tiếp Truyền Tống tới đây, thì cũng không rơi vào trong sông mất mạng

Cô gái áo trắng ai oán nhìn lên trời, làm cái tư thế chậm chạp chạy đi giống như Tiểu Thẩm Dương, che mặt khóc.

Đừng nói, bên trong trò chơi này động tác biểu lộ thực sự rất thật, nhìn cử chỉ trong màn hình xem, ngay cả bản thân Tô Tiểu Ly cô đều cảm thấy, nhân vật của cô quả nhiên là đang đau buồn.

Theo tốc độ này, rốt cuộc thời điểm nào cô mới có thể nổi danh trong cái trò chơi này đây.

Bạn học Tô còn không biết, thật ra ở thời gian năm ly rượu trước, cô đã đã trở thành nhân vật công chúng.

Sau khi cô đột nhiên biến mất bay trở về, vẫn còn để lại trong sông hai người con trai ngơ ngác nhìn nhau.

Phải biết rằng, trong trò chơi tuy rằng bọn họ đều là đại thần, nhưng đại thần cùng đại thần chưa hẳn giữa họ có giao tình, làm không tốt, còn có thể nhìn lẫn nhau không quá thuận mắt.

Đây không phải là, sau khi thiếu nữ nhảy sông chết lênh bà lênh bênh, ở giữa bầu không khí hai người con trai bắt đầu trở nên khản trương.

Chẳng lẽ, lần này nam nữ tám chung đem chuyện xưa lôi ra một người không muốn người khác biết cảm thấy rắc rối?

Đám quần chúng vây xem lập tức cảm xúc hưng phấn TMD.

Hai người con trai giống như hấp dẫn ánh mắt người, một đen một trắng rõ ràng đối lập, trong Độc Hà ở đằng kia hiện ra luồng ánh sáng màu xanh lá, quý dị như thế nhưng có chút khác ngoài loại cảm giác thật đẹp.

Bọn anh sẽ nói với nhau cái gì đây?

Nói là chúng ta tới quyết đấu, hay là nói ba người chúng ta cùng một chỗ đi?

Oa...hu, quá kích thích.

Bất kể hình ảnh nào, trái tim nhỏ bọn họ đều nhìn không được loạn nhịp.

Nhưng trên thực tế, đây chẳng qua là khán giả tự mình suy đoán mà thôi.

Cô gái áo trắng cử động một cái, Mặc Phàm liền nhanh chóng gửi tin cho cô: “[Nơi sống lại]?”

Toàn thân trang phục đen Dạ Thất Huyền chỉ là thần nhiên đánh giá người con trai áo trắng trước mắt, lập tức quay người về phía khi đến mà bơi đi.

Đây lại là tình huống gì?

Huyền gia cùng Mặc đại hoàn toàn không nói chuyện, quay đầu lại phía hai bờ sông đường ai nấy bơi đi?

Lại nói Tô Tiểu Ly vừa mới nghĩ làm thêm tư thế giống như Tiểu Thẩm Dương* một nhân vật đang đau buồn, đang định tiện tay lại ấn cái động tác vũ đạo.

(*Tiểu Thẩm Dương nhân vật đóng Chu Bát giới, ở đây là nói hành động của Bát Giới lúc bị bắt nạt, có thể tra GG để rõ hơn :D)

Kết quả vừa quay đầu lại, phát hiện Dạ Thất Huyền toàn thân màu đen đang đứng ở phía sau cô lặng yên không một tiếng động.

Cái trường bào màu đen kia bay vù vù, thiếu chút nữa đã làm cho cô giật mình chết.

Không biết tại sao trong thành Phượng Tường, gió luôn luôn lớn như vậy, ở trong cái bản đồ đặc biệt áo choàng thiên tuyết của cô là dễ dàng bị vén lên, tại Phượng Tường cũng như đến gần với vòi rồng nổi lên, như là ở trên dây thừng phơi quần áo treo cái quần lớn của ba, bị thổi làm bừa bãi lộn xộn, cực kỳ chật vật.

Ý nghĩ đầu tiên Tô Tiểu Ly chính là: Phật Tổ đại đại quá không làm tròn bổn phận.

Coi như là vừa rồi cô không có thành kính tiếp nhận cái cuộc gặp gỡ tươi đẹp kia, cũng không có khả năng lại tới lần nữa nhanh như thế .

Tốt xấu, cũng phải đợi cô đến cái thôn gần đây kia đi một vòng quanh rừng hoa mai phải không, hoặc là tìm một chỗ cảnh sắc nơi người khác vui vẻ, nhớ tới một ít ba trăm câu đầu thơ Đường , rồi sau đó mới lại làm cho cái người con trai này xuất hiện chứ.

Chẳng lẽ, Phật đại đại cho rằng cô tùy thời tùy chỗ đều có thể ở trong trạng thái sẵn sàng sao?

Hừ! Cô thế nhưng là rất rụt rè đấy.

Thế là, bạn học Tô quyết định đi con đường rụt rè, không nói một lời nhìn về phía Dạ Thất Huyền.

Ai ngờ, vừa nhìn qua đây, ánh mắt của cô lại dao động

Người con trai trước mắt mặc dù là toàn thân một màu đen, nhưng trên trang phục màu đen hoa văn mây có ánh sáng tím mờ ảo lóe lên, bên trong vừa khiếm tốn lại lộng lẫy làm cho người ta không cách nào coi thường.

Anh đeo trên lưng chính là một thanh đại đao, ánh hào quang màu tím lại càng di chuyển, đột nhiên thắm màu đột nhiên đổi màu xanh nhạt.

Vừa nhìn đúng là Thần Khí đó Thần Khí.

Trang bị đủ mạnh mẽ, khí phách cũng có, chính là khuôn mặt kia. . . Vì sao hết lần này tới lần khác chọn cái hình xăm này đây?

A không phải, vậy có lẽ kêu hoa văn khuôn mặt đi, rõ ràng là hiện ra một gương mặt anh tuấn nhưng mà khi nhìn tới cái trán gần một nửa mặt đều là hình vẽ.

Tô Tiểu Ly là bẩm sinh có khiếu thẩm mỹ với ngũ quan khuôn mặt đấy, lúc lần đầu tiên chứng kiến người con trai này thiết lập hình tượng, cô đã cảm thấy trang trí rất biến thái.

Người nào không có việc gì đem vẽ hoa văn lên nửa bên mặt, hơn nữa còn là vẽ một bức tranh ngọn đuốc báo hiệu điều tốt lành.

Olympic qua từ lâu rồi được không, khoa trương nhất chính là, không ngờ thế nhưng thực sự có người chọn hình tượng này.

Phật Tổ đại đại, xin tha thứ con có ánh mắt nghi ngờ với người

Ngay sau đó cô gửi cái biểu cảm tiếc hận: “Thí chủ, mời mở to cặp mắt của anh. . .” Tám chín phần mười là nhận làm người.

Đánh một dòng chữ này, cô mới phát hiện sư huynh nhà mình từ lâu nói chuyện riêng *soàn soạt* (tiếng động gửi tin nhắn) hỏi cô N lần:

Mặc Phàm nói với bạn “[Điểm phục sinh]?”

Mặc Phàm nói với bạn “[Điểm phục sinh]?”

Mặc Phàm nói với bạn “[Điểm phục sinh]?”

. . .

Có cần như vậy hay không đây, chẳng phải cự tuyệt anh một đóa hoa sao? Nhưng cô cũng cự tuyệt người con trai ngọn đuốc trước mắt mà.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng cô vẫn còn rất tự giác đem câu vừa đánh xóa bỏ, nhanh chóng đáp lời cho sư huynh nhà mình: “Phượng Tường [điểm phục sinh].”

Gió lớn tiếp tục thổi vù vù, mặt mày Dạ Thất Huyền càng hiện ra có vẻ ma quỷ cùng mê hoặc lòng người.

Đổi lại nếu như bình thường, người này này đã sớm rút lui rồi.

Nhưng anh ta rõ ràng còn kiên nhẫn chờ ở đây, việc này càng thêm quỷ dị.

Một vị người chơi vừa bị quái chém chết khôi phục sống lại tại đá Luân Hồi, chứng kiến một màn trước mắt này, vốn là O. O, rồi sau đó mới là O. O, lại sau nữa, rồi mới là =. =.

Tin đặc biệt! Huyền gia lại có thể ở trong Phượng Tường cùng một cô gái có áo choàng thiên tuyết đang đưa tình nhìn nhau!

“Áo choàng thiên tuyết? Nghe có vẻ rất quen tai!”

“Trên lầu là heo, vừa rồi cái cô gái kia ở trong Độc Hà chơi nước không mặc áo choàng thiên tuyết sao!”

Mọi người bỗng nhiên nhận ra, không trách được một ai rồi.

Thì ra là tằm chung Độc Hà nam nữ nhân vật chính thay đổi trận địa!

Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, dường như đã phản thắng bại, cô gái áo trắng vui vẻ lựa chọn xem buổi chiếu phim tối Huyền gia – Dạ Thất Huyền.

Luân gia ngực lớn không khỏi ngâm thơ: “Ban ngày ban mặt, dưới ánh sáng ban ngày thiêu cháy của mặt trời, một đôi uyên ương dâm dăng buông thả thật là hòa hợp.”

Bạn học Ngực lớn tư duy thật FASION.

“Anh ấy sao vậy không nói lời nào thế?” Một cô gái lâm bầm một câu với màn hình.

Tuy nói địch không động, ta không động.

Nhưng mà, anh ấy cứ nhìn mình như thế quái cũng phải sợ đấy.

Bạn học Tô thanh nhả nuốt một ngụm nước bọt, quyết định đánh ra: “Vị thí chủ này. . .”

“Tại sao đi Độc Hà?” Dạ Thất Huyền đột nhiên nói chuyện ở trong tổ đội.

“Hà?” Tô Đồng học sững sốt, anh ấy hỏi vấn đề này. . . Cùng cô muốn không giống nhau mà.

Bình thường lần đầu tiên bắt chuyện, không phải đều là có lẽ trước tiên là nói về: Xin chào, mình là XX, bạn thì sao?

Tuy rằng cảm thấy người anh trai này rất quái lạ, nhưng tính khí cô vẫn thật là tốt trả lời: “Ta muốn đi Phượng Tường.”

Dạ Thất Huyền: “Vậy sao không đi Dịch Trại?”

Lời này hỏi trúng vết thương của cô rồi.

Tiểu Ly Miêu: “Ta sao có tiền!” (phía sau còn kèm theo một chuỗi mặt khóc rung động lòng người.)

Dạ Thất Huyền: “Tiền đâu?”

Tiểu Ly Miêu: “Tiền cầm lấy đi mua đồ rồi.”

Sau khi trả lời xong, Tô Tiểu Ly cảm thấy mình trả lời như vậy chưa đủ đau buồn, thế là lại nức nở một tiếng, đem mình miêu tả thành hình tượng bề ngoài thiếu nữ hào hiệp giúp đỡ cứu trợ.

Sau khi nghe cô kể khổ xong, Thất Dạ Huyền đã im lặng.

Không phải là cái người này rồi đi sao? Tô Tiểu Ly nhìn anh ta đã im lặng được vài giây, đang để sát vào màn hình chuẩn bị lại thương thức kỹ càng cái thanh Thần Khí đại đao kia.

Chỉ thấy trên màn hình bắn ra một cái khung tròn: [Dạ Thất Huyền yêu cầu giao dịch cùng bạn.]

Chẳng lẽ tặng hoa không thành, dự định trực tiếp giao dịch cho cô?

Đạo cụ hoa này, chỉ có điểm trực tiếp sử dụng, lúc đối phương tiếp nhận hoặc là cự tuyệt, thế giới mới có thông báo hệ thống; nếu như trực tiếp giao dịch, ngay lập tức không thông báo.

Nếu như là như thế này ngược lại là có thể Haaa...!

Tô Tiểu Ly vui vẻ ấn xuống đồng ý, rồi sau đó mới chờ anh ta thả xong vật phẩm muốn giao dịch lúc ấn lại xác nhận, cô đen mặt.

Cái người con trai này vì cọng lông đưa cho cô mười lăm kim?

Không sai không sai, Dạ Thất Huyền yêu cầu cùng cô giao dịch chỉ là mười lăm kim, vậy sau đó, không còn.

Không có hoa. . . Không có hoa. . . Không có hoa. . .

Sau khi giao dịch xong, Dạ Thất Huyền lắc lắc tay áo, nhìn tư thế giống như là chuẩn bị lui lại.

Tô Tiểu Ly kinh ngạc, điều khiển thiếu nữ áo trắng lấy tư thế chạy nhanh như chớp tới trước mặt anh.

Dạ Thất Huyền nhìn cô một cái, hỏi: “Còn có việc?”

Thiếu nữ áo trắng gật đầu. . . Cô hoa mắt. . .

Dạ Thất Huyền trầm ngâm một chút: “Chê ít tiền?”

Mười lăm kim? Không ít không ít!

Nhưng mà, vô công bắt thụ lộc, cô cùng anh ta đã không quan hệ lại không biết, anh ta vì sao đưa cho cô tiền đây?

Trong đầu Tô Tiểu Ly nhanh chóng suy nghĩ tất cả loại khả năng tính chất, đương nhiên cô cũng không có tiền có thể đưa cho bất kì kẻ nào, cái khả năng duy nhất thì là. . . ORZ, sính lễ gặp mặt?

Trong trò chơi thường xuyên có như vậy đấy, nam người chơi nhìn cái người MM có chút đáng yêu đấy, mất đi mảy lại, đưa vài cái trang bị, sau khi đưa xong trang bị sẽ chờ ôm người. Ôi, quy định sẵn ra rồi.

Chẳng lẽ mười lăm kim sẽ mua cô cùng tự do thanh xuân ở bên trong cái trò chơi này sao?

Thế là cô lại gửi liên tiếp biểu cảm ra sức lắc đầu.

Dạ Thất Huyền nhìn về phía cô, dường như đang nói: Vừa gật đầu vừa lắc đầu, đến tột cùng là ngại nhiều hay là chê ít?

Tô Tiểu Ly nổi giận, tốt xấu cô cũng là hậu duệ của ngọn lửa đỏ người con xuất thân từ gia đình cách mạng.

Chuyện gì dễ dàng như vậy vì chút lợi cực nhỏ mà mất phương hướng, mục tiêu sau này? Cô muốn chẳng qua là cái đóa hoa kia mà thôi!

. . . Bạn học Tô quả nhiên không vì tiền tài mà thay đổi!

Tô Tiểu Ly vỗ bàn một cái, gõ lên bàn phím: “Thí chủ, tiền này anh lấy về!”

Dạ Thất Huyền không nói lời nào, trong lòng lại âm thầm tính toán, cái người con gái này quả nhiên là chê ít tiền rồi.

Tiểu Ly Miêu: “Tiền này ta không thể nhận!”

Dường như để bày tỏ bản thân nghèo hèn không thể di chuyển, thiếu nữ áo trắng còn làm cái biểu cảm người trầm tư tại chỗ .

“Thí chủ anh hãy nghe cho kỹ, lão nạp ta là bán nghệ không bán thân đâu!”

Người con trai áo đen thoáng dao động tại chỗ, nhưng nhanh chóng liền khôi phục bình tĩnh.

“Tiền cho cô rồi, ta sẽ không lấy về đâu. Cái này vốn là thuộc về cô mà.”

Nói xong cũng không đợi cô mở miệng nữa, gần như là cuồng phong nhanh chóng rời đi.

Ồ? Cái chiêu trò này có chút quen thuộc, rất nhiều phim võ hiệp đều diễn như thế, công tử có tiền gặp gỡ người con gái yếu ớt bất hạnh thì ném cho một túi bạc, vậy sau mới phóng khoáng rời đi.

Nhưng anh vì sao không cần đem tiền cho mình đồng thời cũng đem hoa để lại cho mình đây?

. . . Bạn học Tô, bạn không để ý đến một câu cuối cùng của Huyền gia. . .

Anh ấy nói tiền kia vốn chính là thuộc về cô đấy.

Tô Tiểu Ly tiếp tục các loại thương tâm, lại muốn ấn lên cái biểu cảm động tác che mặt luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ kia, nhưng mà tay khẽ run rẩy, đã ấn bên trong thành khiêu vũ xoay vòng.

Rồi sau đó, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng mặt như hoa đào, nhếch lên tiểu PP, bắt đầu xoay này xoay.

Chắc chắn, tư thế rất kêu gọi.

Tô Tiểu Ly đánh cho hệ thống động tác biểu cảm này 100%! Muốn ở trong sinh hoạt thực tế, việc này cô thiếu nữ ngây thơ cũng không dám xoay.

Nhưng mà, thiếu nữ áo trắng giống như xoay không nổi, bộ dạng bị cái gì ngăn cản?

Tô Tiểu Ly nhanh chóng điều chỉnh góc nhìn một cái, rồi sau đó, cô trực tiếp tê liệt rồi.

Trên màn ảnh máy vi tính, một thiếu nữ áo trắng đối diện với một người con trai áo trắng vô cùng phóng khoáng anh tuấn tao nhã, hèn mọn bị ối lắc lắc PP.

Hơn nữa. . . Sau khi xoay xong, hai tay còn làm ra hình dáng súng ngắn, đối với người con trai áo trắng *BIUBIU* hai cái, bắn ra hai trái tim thật lớn!

Còn có người con trai áo trắng nào, lại đứng bên cạnh một cái đầu thú Kỳ Lân màu đỏ vô cùng không lồ như thế?

Đương nhiên là sư huynh nhà cô: Mặc Phàm

Ặc. . . Cô rõ ràng, lại có thể, lại có thể đối với sư huynh mặt lạnh nhà mình, làm động tác đại nghịch bất đạo như thế!

Kinh sợ rồi, tương lai của cô kinh sợ rồi!

Quả nhiên, người con trai áo trắng thân nhiên mở miệng: “Muội đang làm gì ở đây vậy!”

Tô Tiểu Ly nhanh chóng mỉm cười, vô cùng nịnh nọt: “Sư huynh, muội muốn nhìn một chút muội mắc kẹt hay không kẹt.”

“Kết luận sao?”

“Thì ra muội một chút cũng không kẹt!”

Người con trai không chút biểu cảm: “Mất bao nhiêu kinh nghiệm?”

Ài, nếu anh không nói, cô gần như đều quên bản thân vừa mới mất kinh nghiệm.

Nhìn một chút, hoàn hảo, mất không coi là nhiều, 2% mới hơn 1 vạn điểm kinh nghiệm mà thôi. Làm hai lần nhiệm vụ trùng lặp đã có thể trở về.

Cô yếu ớt đánh ra hai chữ 1 vạn này.

Người con trai liếc qua cô một cái: “Buổi tối dẫn muội đi trận tu luyện.”

Trận tu luyện kinh nghiệm nhiều một ít, hơn nữa anh mang cô, khẳng định so với cô cấp quái đều là cao hơn mấy chục, kinh nghiệm đó là tự nhiên cuộn cuộn đến.

Bạn học Tô nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Mặc Phàm ngồi trên Cửu Thiên Ly Hỏa thú của anh: “Còn thất thần làm gì vậy?”

A, mắt Tô Tiểu Ly sáng lên, chẳng lẽ sư huynh nhà mình muốn mời cô cùng cười?

Nếu nói như vậy, cô là không phải có thể thừa cơ gợi ý sư huynh nhà mình, nếu như anh lại cho hoa lần nữa sao, cô là có thể cân nhắc tiếp nhận chút.

Thế là một người con gái vui vẻ tiến đến trước Ly Hỏa thú không lồ kia, ngửa đầu nhìn sư huynh.

nhà mình.

“Mau đưa nhãn đi.”

. . . . Cõi lòng Tô Tiểu Ly lại tan nát lần nữa rồi.

Nhưng cô vẫn như cũ nỗ lực giả vờ ôm lấy: “Sư huynh. . . Hoa. . .”

Người con trai gần như sững sờ, nhưng lập tức tao nhã cười cười: “Muội muốn?”

Tô Tiểu Ly gật đầu: YES YES YES, cô muốn mà, vô cùng muốn!

“Không cho muội.”

. . . Người con trai nói xong chuyện đó, lại là tuyệt vời mà rời đi!

Chỉ để lại thiếu nữ áo trắng đứng nguyên tại chỗ, mặc kệ cuồng phong ra sức đùa giỡn áo choàng của cô.

---Đại Gia Tộc Bánh Bánh---

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Em là của anh

Trong cùng một ngày, cô liền được hai người con trai tặng hoa cùng lúc, nhưng đều bị cô từ chối mất rồi.

Vẫn là cùng một ngày, cô cho rằng hai người con trai đó sẽ giữ lại hoa cho cô, thế nhưng là cô vỡ mộng rồi.

Thật sự rất buồn bực, hai người này đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên tặng hoa, giờ lại biến mất một cách lưu loát, dứt khoát không chút lưu luyến!

Ôi tâm hồn thiếu nữ của cô . . . Một mảnh, một mảnh, lại một mảnh tan nát.

A a a, không lưu tình như vậy!

Cô gái áo trắng một đường ở bên trong thành Phượng Tường ôm mặt chạy một mạch như điên. Trong lúc đó lao vào gian hàng người ta phải trên ba lần, làm sợ đôi nam nữ đang trao đổi tình cảm hai lần, đập xác chết một lần.

Xác chết này là một tên người chơi vì yêu mà nằm trên đường lớn giả chết, sau đó từ rất xa, cái áo choàng màu trắng thật lớn Tô mỗ rất nhanh đạp lên trên người hắn.

Động tác nhanh chóng, quả thực làm người ta giật gân!

Điều này làm cho nhóm bát quái luôn luôn chú ý sự kiện ba người rơi xuống sông vừa rồi lại có càng nhiều không gian tưởng tượng.

Tô Tiểu Ly về mặt thống khổ dùng sức cào bàn phím, đi đến chỗ NP mà sư huynh nhà mình chỉ định ở gần đây đưa nhẫn.

Cô đã bị thảm như thế, anh vẫn còn không quên sai mình đi đưa nhẫn.

Thật sự là trọng sắc khinh bạn!

Mặc Phàm chính là áp bách cô không sai, nhưng cô ra về không phải bạn bè người ta đi. . .

Cô đang xông lên phía trái phải, che đầu tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, lại không đi chuyển được rồi.

Hay là, cô mắc kẹt rồi hả ?

Đột nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, chắc! Thật là một đầu tóc vàng dài sáng chói á ~

Một người con trai tóc vàng mặc áo trắng đang đứng ở trước mặt cô, vẫy một cái gửi đi: “Tiểu Miêu bảo bồi thân mến.”

Trên đỉnh đầu anh ta hiện bốn chữ lớn : Hoa Địa Vi Lao.

Tô Tiểu Ly phản ứng cực kì bình thường chỉ có run run một chút, cũng không nghĩ tới anh ta tại sao sẽ xuất hiện ở đây, liền nhanh chóng làm cái yêu cầu giao dịch.

Cửa sổ giao dịch vừa hiện lên, cô liền nhanh chóng đem nhẫn gửi đi.

Đại thần à, mau nhanh bấm đồng ý đi, tôi không nên mơ mộng hão huyền làm tỷ muội với anh.

Bởi vì nếu trở thành tỷ muội với anh, thì tôi sau này không cách nào thoát khỏi ma trảo của sư huynh rồi.

Hoa Địa Vi Lao nhìn nhìn chiếc nhẫn cô gửi tôi, lắc đầu: “Này chỉ thêm phòng ngự, ta không thích.”

Ặc. . . Nghe anh nói qua như thế, Tô Tiểu Ly mới nhìn thuộc tính nhẫn.

Thì ra cái nhẫn chỉ là vật phẩm trang sức bình thường, cô còn tưởng rằng trong Thương Thành bán cái loại nhẫn tình yêu này đây.

Đều do người thiết kế trò chơi, nhẫn gì đâu cũng nhiều hình dáng khác nhau!

Nhẫn lệ, chúng có có tên có được không, ôi là Tô Tiểu Ly cô quá kích động không chú ý nhìn, quân chúng nó có quan hệ gì chứ.

Nhưng mà, nghe được Hoa Địa Vi Lao nói không thích, Tô Tiểu Ly không biết vì sao, đột nhiên liền thấy nóng trong người!

Cô vì đưa nhẫn cho anh ta, nhảy sông, treo kinh nghiệm, muốn cầm hoa lại không còn, thật sự là càng nghĩ càng buồn bực mà!

Mà anh ta, lại còn nói anh ta không thích!

Hôm nay, anh không thích cũng phải thích, không thích cũng phải thích!

Theo lời ông nội Tô bọn họ mà nói: Có điều kiện phải vùng lên, không có điều kiện thì tạo điều kiện để vùng lên!

Không sai, cô tạo điều kiện. . .

Nghiêng đầu một cái, cô nhanh chóng đánh ra cái biểu cảm ánh mắt mặt mờ: “Lao Tử đại thần, đây là ta sư huynh nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, trèo non lội suối, tìm trở về cho anh.”

Theo cô thấy, ôi vị trước mắt này tuy rằng từng thân thiết một chút, nhưng mà hẳn là so với sư huynh sẽ dễ nói chuyện.

Thật sự cô tuyệt đối không nghĩ tới!

Hoa Địa Vi Lao lại nói: “Tiểu Miêu Miêu, muội cùng Mặc Phàm có JQ*?”

*JianQing: Gian tình, tình cảm gian dối.

Hự --- ----!

Trên thế giới này chuyện đáng sợ nhất, không phải là đi trên đường ban đêm đột nhiên gặp ma.

Mà là nghe được có người nói, cô cùng chàng trai nào đó có JQ! ! !

Cô cũng không phải đàn độn, làm sao có khả năng cùng một tên áp bách bản thân khắp nơi, lại còn là người vô cùng lấy áp bách cô làm vui JQ!

Tuy rằng, cô trong quá trình áp bách đã dần dần trở thành thói quen. . .

Nhưng cũng không thể trực tiếp nói ra như thế chứ!

Thế là, bạn học Tô kích động rồi!

Cô vung tay lên: “Ta mới sẽ không theo hấn tạo JQ! Đánh chết cũng không!”

Nói xong, áo choàng lớn lần nữa gây sự chú ý trên đường rồi biến mất.

Lúc này vừa biến mất, không chỉ là chạy ra khỏi Phượng Tường, rõ ràng đã logout.

Một đôi mắt nheo nheo cười đang nhìn đến bóng lưng của cô gái áo trắng sau khi nhanh chóng đào tẩu, quay đầu đối diện với tên con trai nào đó trước bệ cửa sổ trên chóc cười một cái.

“Tiểu Miêu Miêu thật đáng yêu.”

Làm sao một người, có thể biến mất mau như vậy!

Quả thực chủ yếu chỉ vì được BOSS biến thái cùng người gây ra họa đó!

Quả nhiên hấn quyết định không nghe lời tên con trai nào đó, chính mình đi trước tìm Tiểu Miêu Miêu là đúng.

Chàng trai trước cửa sổ, đang mặc một bộ quần áo lông trắng, ngũ quan sáng sủa khôi ngô.

Môi hơi hơi nhếch lên, lại càng ấm áp như nắng ấm ngày xuân.

Chỉ tiếc anh tuy rằng người đang cười, nhưng ý cười lại chưa đến trong mắt, bàn tay to quơ lấy một quyển sách bên cạnh laptop, ồn ào một tiếng hướng về phía máy tính để bàn say mê trí nhớ bay đi.

Ngay sau đó, chợt nghe đến một tiếng thảm thiết “A!”

Hắn bị người cầm hung khí đánh đầu tổn thương, về mặt ai oán quay đầu.

Tên con trai nào đó cười dịu dàng: “Thỉnh chú ý tìm từ.”

Hả, tìm từ cái gì?

Đem sách để xuống bên cạnh, cũng chẳng quan tâm đầu có đau hay không nữa. Bởi vì hắn ngửi được mùi JQ, hắc hắc.

“Nói nhé nói nhé, tìm từ gì?” Nói mau cậu đối với cô ấy, sớm đã có cái ý đồ kia!

“Cô ấy là của mình. . .”

“Cái gì của cậu?”

Môi mỏng mấp máy, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Sur đệ.”

Phụt --- -----!

Hắn học máu, hắn hiểu nỗi lòng của Tiểu Miêu Miêu, hắn thật sự hiểu rồi.

Thì ra trên thế giới này chuyện thống khổ nhất, không là người gần trong gang tấc, hay người nọ không nhìn thấy bạn.

Mà là bạn rõ ràng là một cô gái, lại bị người ta đem đối đãi trở thành đàn ông.

Trách không được Tiểu Miêu Miêu mỗi lần nhìn đến hắn đều sẽ đột nhiên gia tăng tốc độ, không đợi hắn tiếp đón, cô người đã bước đi xa.

Phiền muộn lắc đầu: “Trách không được Tiểu Miêu Miêu thà rằng bán mình cũng không chịu JQ với cậu!”

Không bởi vì cái gì khác, đều là vì đầu óc tên con trai này cấu tạo thật sự rất kỳ lạ mà!

ORZ. . . Tô mờ giống như chưa nói bán mình đâu. . .

Chàng trai nào đó hơi nhú mày: “Bán mình?” Đột nhiên trong đầu xoẹt qua cái bóng dáng màu đen vừa rồi kia.

Người này, cho tới bây giờ đều chỉ tại thời điểm sau rạng sáng mới login, hôm nay đầu tiên là xuất hiện ở độc hà không nói, thế nhưng còn muốn cứu cô nhóc Ly Miêu kia.

Hay là hắn thật sự cùng nhóc Ly Miêu này có tình cảm qua lại?

Đôi mắt màu đen ánh mắt vừa chuyển, phát hiện một đầu tóc nhuộm màu vàng đang vui vẻ lại gần tới đây.

“Liên quan đến Tiểu Miêu Miêu. . .”

Chàng trai nào đó mặc dù mặt không biểu cảm, nhưng ánh mắt lập tức sắc bén.

“Lời như thế, không được nói lung tung ở trong trò chơi.”

Mặc kệ là thật là giả, cô nhóc kia dù sao cũng là con gái, lời nói này vẫn là với không tốt đối với cô.

Tuy rằng có đôi khi cô còn có chút ít lạnh lợi, làm cho người ta nhìn nhìn không được muốn trêu chọc, lại trêu chọc.

Nhất là cái bộ dạng giận mà không dám nói gì, coi như có vài phần thú vị.

Ặc, làm gì dọa dẫm hắn. . .

Đầu tóc vàng run run rẩy rẩy loạn choạng.

Hắn dù gì cũng là cao thủ bảng xếp hạng đệ nhất đại thần!

Tuy rằng, tuy rằng hạng nhất này vẫn là vị trước mắt này nâng đỡ giúp hắn đi lên. . .

Nhưng mà, hắn có khuôn mặt tuổi trẻ tâm tư tuổi trẻ đấy!

Không giống như tên nào đó, mặt ngoài một dạng người khiêm tốn dịu dàng, trên thực tế. . . Lại nguy hiểm thâm sâu âm trầm, lại còn thích uy hiếp hần!

Cho tới bây giờ cũng không thu đồ đệ, đột nhiên thu một cô nhóc làm Sư đệ, thật làm cho người ta vạn phần khó hiểu mà.

Vì sao Tiểu Miêu Miêu không có tìm tới hần đây?

Thật sự là càng nghĩ càng thương tâm quá~~~~

Chàng trai nào đó tỉnh bơ nhìn nhìn lại ôm mặt tự mình say mê đầu vàng óng ánh, ngón tay thon dài tiếp tục gõ bàn phím.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào tới trong phòng, nổi bật lên gương mặt góc nghiêng của hần dịu dàng giống như trong mơ ảo.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ cái nhìn gương mặt tuấn tú trong sáng đến gần như đến hoàn mỹ, khóe miệng này khẽ hiện lên một tia nụ cười trên tức.

Tiểu Ly Miêu này, xem ra còn có chút hành vi tình cảm.

Ừ, không then là ... Sư đệ của hần đấy.

“Hất xì! Hất xì!” Bị Hoa Địa Vi Lao kích thích Tô Tiểu Ly dứt khoát tắt máy logout, đột nhiên thì đánh hai cái nháy mắt.

Là ai nguyên rủa cô? Là ai là ai?

Trong đầu nhanh chóng xoẹt qua người nào đó người mặc đồ trắng ba chữ này.

Không phải anh ~ không phải anh ~ không phải anh ~

Vừa nhớ đến vừa rồi, cô lập tức lại ai oán rồi.

Nhớ Tô Tiểu Ly, cô trước kia chơi trò chơi kia, chỉ cần ở bên trong vùng tay lên, lập tức đi đến một đồng cô bé đi theo mình đi!

Nhớ Tô Tiểu Ly cô, chỉ cần cô chơi trò chơi, không có người nào không biết cô.

Nhớ lại Tô Tiểu Ly cô, xây dựng một bang thu vô số MM, bao nhiêu chàng trai rình coi chảy nước miếng đấy.

Tuy rằng cô không có trở thành hồng nhan họa thủy, nhưng dù gì cũng là một vị danh nhân.

Nhớ lại cô...

Bây giờ đây, chỉ là thay đổi một trò chơi, sao liền khác nhau một trời một vực vậy đây?

Rút ra tờ khăn giấy xoa xoa cái mũi, bạn học Tô quyết định vứt bỏ hết thầy phiền não. Từ trên giá sách cầm quyển truyện tranh, chuẩn bị đến trên giường làm tổ.

Mông nhỏ vừa đặt đến bên giường, di động liền BALABALA hát lên hòa pháp đế.

“Mê hòa pháp hòa pháp hóa cầu, mê hòa pháp hóa pháp hóa cầu ~ “

Ồ? Lại là điện thoại của Tiểu Mễ.

Bấm nút nghe, Tô mỗ uể oải: “Gi vậy. . .”

Đầu dây bên kia Tiểu Mễ đầu tiên là sững sờ, rồi mới hét lớn một tiếng: “Này! Lão nương mới không phải loại người như cậu đồ con gái nam tính!”

..... Vài con quạ đen quác quác bay qua.

Mồ Tô thật tiếp tục hỏi: “Tiểu Mễ mỹ nữ, cậu tìm mình làm gì?”

Một câu nói nhắc nhở Tiểu Mễ.

“Mình hỏi cậu, ngày nào cậu mới khai giảng?”

Tô Tiểu Ly cùng Tiểu Mễ là bạn cùng phòng, việc này lại nói tiếp cũng có chút kỳ quái.

Ở đại học R, có thể ở lại chung một ký túc xá, cơ bản đều là cùng chuyên ngành, cùng lớp.

Nhưng các cô lại một cái là trường luật, một cái là học viện nghệ thuật, hai cái chuyên ngành hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Gia đình các cô đều ở thành phố B, điều này chứ tỏ rằng các cô có thể học ngoại trú nhưng phụ huynh lại yêu cầu các cô nội trú.

Bởi vì sinh viên chưa tốt nghiệp nên giường ngủ kí túc xá cũng vẫn đầy, lại một phần do cha mẹ hai cô đều hơi có chút bối cảnh này kia.

Thế là một bà cô bốn mươi tuổi phụ trách quản lí sinh viên đã nói: “Tuy rằng ký túc xá khoa chính quy chúng ta đầy, nhưng nhà trọ nghiên cứu sinh này thế nhưng còn có phòng, hơn nữa còn là có điều hòa có toilet, ở hướng Bắc Nam phòng hai người ầm ắp nha.”

Hậu thuẫn cứng rắn, quả nhiên quá thuận tiện mà...

Thế là hai cô gái này cứ như vậy, dưới đủ loại trùng hợp, bắt đầu kiếp sống đại học thời kì ở chung mơ mộng.

Từ đây các cô chơi trò chơi, cùng lừa dối, cùng nhau rong chơi, thỉnh thoảng trốn học, cùng ở trong ký túc xá đánh BOSS từ tốn nhiều thời gian mơ mộng.

Bà cô bốn mươi tuổi không có nói sai, quả nhiên là phòng hai người ầm ắp.

Nếu, Tiểu Mễ có thể càn diệu một chút, vậy thì rất tốt rồi.

Đây không phải là, còn chưa tới thời gian khai giảng, gấp cái gì...

“Mấy ngày nữa trở lại.” Chỉ là Tiểu Mễ lúc này cũng thật hăng hái quá.

“Lão nương phục nguoi rồi! Ngày mốt thì khai giảng rồi! Nguoi cái đứa nhỏ đáng chết này không muốn học đúng không?”

Hả? ?

Tò Tiểu Ly hoảng hốt! Sau sau ngày mốt thì khai giảng rồi hả?

Bỏ nhào vào trước bàn cầm lấy cái lịch 2010 bị cô làm rớt, mắt lướt nhanh xem xét.

Hu~~ quả nhiên ở ngày mốt là ngày hôm nay, bị cô dùng bút đỏ khoanh một vòng tròn từ lâu, còn bảy xoay tám nghiêng viết năm chữ: Ngày đánh mất tự do!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7 Vô tình gặp nhau tại tàu điện ngầm

Đối với mọi người mà nói, ngày nghỉ đều là ồn ào một chút liền trôi qua mất rồi.

Nhất là đối với học sinh, nghỉ đông giống như ngày thứ bảy đáng thương, nháy mắt một cái, liền trôi qua mất rồi.

Khai giảng vô cùng cấp bách, bạn học Tô không thể không khẩn trương đóng gói một đồng hồ đặc, sau khi Tiểu Mễ Hà Đông đang găm lên giận dữ, cong đuôi vội vã chạy tới trường học.

Trên đường đi, người trong tàu điện ngầm đặc biệt nhiều, cô kéo một cái túi đan dệt đặc biệt lớn, lại càng vô cùng khó khăn.

Thật ra, trong một cái túi to kia của cô, đầy chật đồ đặc... Đều là đồ ăn vặt.

Thật ra thì, chỉ là đồ ăn vặt không quan trọng mấy.

Nhưng lúc cô chuẩn bị đi ra khỏi nhà, phát hiện cửa phòng bếp còn để từng thùng đồ hộp, hoa quả rau dưa tươi mới.

Lo lắng sau khi đến mất đi tự do, chỉ có thể ở phòng học cùng căn tin cùng với ký túc xá ba nơi này đi đi về về thành một đường thẳng.

Không bằng lấy đồ ăn mang nhiều một chút, tiết kiệm thời gian đi xuống căn tin giữ lại để dùng lên mạng.

Thế là...

Liền biến thành một cái bao lớn như thế.

Đây không phải là, vừa rồi khi lên tàu điện ngầm, thì hình như đụng vào ai đó.

Ở bên trong tàu điện ngầm rơi vào tình cảnh đung đưa có tiết tấu, cô có thể cảm thấy được một cái vật thể mềm mại, đang chịu đựng bị cái túi to kia của cô đựng vào.

Phản ứng đầu tiên: Người nọ bị đựng chắc thật bi thảm, nhất định rất đau đi!

Phản ứng thứ hai: Nhanh chóng xin lỗi!

Thế là cô hướng về phía vật thể mềm mại cúi đầu hướng 90 độ: “Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi.”

“Không có gì.” Một giọng nam bình tĩnh trả lời.

Oa ~

Sao mà quá mức dễ nghe và lại cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc nhỉ, bùi tai tới cái lỗ tai đều có thể tiết ra dầu rồi.

Tuy rằng chỉ ba chữ ngắn ngủn: Không có gì.

Nhưng dựa vào Tô Tiểu Ly cô với nhiều năm cuồng nhiệt theo đuổi các radio nam DJ, lập tức đã bị giọng nói này mê hoặc rồi.

Cô nhanh chóng ngừng đầu, kết quả, ánh mắt cô đã bị ô nhiễm rồi.

Đứng ở trước mặt cô chính là một người trung niên giống như choáng váng còn có bị thương.

Gương mặt Tô mỗ nhanh chóng hóa đá cứng ngắc lại cúi xuống dưới, do đó không nhìn đến một cái bóng lưng chàng trai đẹp như hoa đang mặc áo bành tô vàng nhạt chậm rãi đứng thẳng ở phía sau.

Cuối cùng cũng đến trạm tàu điện ngầm, lại nói bạn học Tô cảm thấy kéo lên vất vả, liền trực tiếp khiêng ở trên vai đi tới hướng cửa ra vào.

Chợt vừa thấy như vậy, thật là có điểm giống bác lao công giản dị lại cần cù nhỉ.

Đừng nói, mỗi khi lớp học cần làm chút cái gì tốn sức lực, trong ánh mắt Tô Tiểu Ly dù sao ở trong lớp vô số con gái yếu đuối cô là người quan trọng nhất, xắn tay áo một cái, tự động xin đi giặt giặc đảm đương cái việc cu li kia.

Dần dà, toàn bộ đại học R học viện nghệ thuật đều biết đến sự tồn tại bạn học Tô.

Có nghĩa khí, người thật thà, lại coi mở, lại hoạt bát, tuy rằng bản thân luôn tự tham dự mọi chuyện, khu vực trường học hoàng kim căn phòng hai người xa hoa, nhưng cũng không lấy việc này tự nâng giá trị con người.

Ngược lại vì trong lớp một đám thiếu nữ sau cùng sống khổ vì công việc.

Thậm chí, người tặng danh hiệu giang hồ: Tô toàn năng.

Tiểu Mễ đối với cái này vô cùng khinh thường: “Mình nhìn cậu như thế không giống Tô toàn năng.”

“Vậy giống gì?” Cô vui sướng hỏi.

Tiểu Mễ khinh bỉ cười: “Giống Tô má mì.”

Cắt, Tiểu Mễ cũng quá không biết thương thức rồi.

Mỗi khi cô đi ở phía trước, phía sau một đám mỹ nữ xinh đẹp luôn đi theo, cô luôn cảm thấy không khỏi tự hào.

Bạn học Tô à... Đây là vì sao cậu mỗi lần đi dạo chơi chỉ thích gọi con gái nhưng không có chàng trai nào đến dự dỗ nguyên nhân do cậu đó.

Đáng tiếc với việc này mỗ Tô không có chút tự giác nào, cùng một đám con nhóc vui vẻ tươi tắn như thường.

Nói đi nói lại, ngay cả cô mang vác đồ liên tục, mặc dù có lâu hơn chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần dần nổi đỏ ửng lên, cái trán lấm tấm mồ hôi.

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng cô tiếp tục tập tễnh đi tới.

Tuy rằng . . Nhìn tới từ phía sau, có phần giống như cô đang bò . .

Nhưng đoạn quanh co uốn khúc không biết một người qua đường từ đâu chạy đến.

Hơn nữa còn là cái loại người trên mặt một tầng dày phấn đi giày cao gót lắc mông, nhìn cô ở phía trước xiêu xiêu vẹo vẹo khiêng túi to đi tới, rất khinh thường hừ cô.

“Ôi này! ~ Cô nhìn đường một tí đi chứ!”

Nói xong, đẩy cô một cái, PIPIA ung dung rời đi.

Bị người nọ đẩy như thế, đáng lẽ đã cố hết sức lại càng khiến cho Tô Tiểu Ly lung lay vài cái.

Đột nhiên không đứng vững một cái, cảm giác thân thể mất đi trọng tâm, mắt thấy một túi lớn này trên vai sẽ ngã trên mặt đất!

Ở trong lúc hoảng hốt, mọi thứ ở bên trong Tô Tiểu Ly liền thức tỉnh.

Được tiếp nhận kiểu cách giáo dục quân sự từ nhỏ, tư tưởng cách mạng hun đúc đứa trẻ nhỏ, trong đầu óc cô lập tức hiện lên Đồng Tồn Thụỵ tạc lô-cốt, năm trảng sĩ núi Lang Nha, Tiểu Bình Trương vân... vân... rất nhiều hình tượng anh hùng.

Cô ngã, ít nhất thì còn có chút đàn hồi.

Nhưng đồ ăn ngã, vậy đoạn đường vừa rồi cô bốn ba gian khổ đều đã uống phí công sức rồi sao!

Thế là, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, phải bảo vệ đồ ăn, bảo vệ đồ ăn!

Không thể không nói, bạn học Tô có lối suy nghĩ thật sự là người không bình thường mà. . .

Chỉ thấy cách chỗ cửa ra của tàu điện ngầm còn có 20 mét, một người thiếu nữ cùng một cái túi đan dệt đang ngã ra về phía sau.

Mà thiếu nữ kia rõ ràng ở dưới tình huống mất trọng lượng, còn có thể vận vẹo thân thể của cô một cách kì lạ, giống như muốn cứu vãn cái túi đan dệt kia! !

Nói thì chậm ấy mà khi đó thì nhanh, mọi người ở đây đều cho rằng lần này một cô gái và một cái túi khẳng định chắc chắn ngã lúc chắc chắn. . . Một cái bóng dáng vàng nhạt thật kịp thời xông lên trước, đón được người thiếu nữ này, còn có. . . Cái túi đồ ăn.

Chàng trai này tốc độ nhanh mà ổn định, làm cho người qua đường không khỏi bội phục.

Hơn nữa trong lúc chàng trai áo khoác vàng nhạt sau khi một bàn tay ôm lấy thiếu nữ, một bàn tay đem túi to ném trên mặt đất, lại có thêm bác gái, bác gái phát ra tiếng hít không khí.

Dung mạo tinh tế lại dịu dàng, bộ dạng hòa nhã, toàn thân giống như là chàng trai từ trong tranh đi ra.

Chỉ làm cho người nhìn một cái, liền tự nguyện quỳ gối ở dưới chân của anh.

Nếu bản thân sinh ra sớm vài chục năm, nhất định mặc hần như kia như kia.

Nhìn một cái, sau khi thiếu nữ này được cứu, không phải là ngốc rồi chứ? Không phải là quá bất ngờ chứ?

Nếu không sao đầu cũng không ngẩng lên, nhìn cũng không nhìn anh chàng đẹp trai này đây?

Tô Tiểu Ly không ngẩng đầu là có nguyên nhân. . .

Bởi vì tóc mái ngang trán thật dày của cô đã chặn hơn một nửa bên ánh mắt, tuy rằng người khác nhìn cô chỉ nhìn đến cằm nhọn nho nhỏ của cô, nhưng cô lại sớm xuyên qua tóc mái nhìn đến diện mạo của chàng trai trước mắt này.

Này ngũ quan xinh đẹp, này tươi cười nhẹ nhàng, rõ ràng chính là cô ngày đêm mong nhớ vô số lần, người ở khoa sinh vật để cho chúng nữ sinh muốn đẩy ngã kia là Vệ Nhiên! Trách không được cô cảm thấy giọng nói của anh dễ nghe lại quen thuộc như thế.

Cô Tô Tiểu Ly đã ảo tưởng qua vô số khả năng cùng anh chàng đẹp trai Vệ Nhiên gặp nhau.

Nhưng, cũng không bao gồm một hình ảnh xấu hổ như thế. . .

Vệ Nhiên dường như đã sớm thành thói quen việc bị ánh mắt mọi người chú ý này.

Anh đem gói to thật nặng ném trên mặt đất, không dấu vết đem một cái đầu nhỏ tóc đen trong lòng đẩy ra, thân nhiên hỏi câu: “Cô có sao không?”

Phù --- -----!

Tô Tiểu Ly phun trào rồi.

Vệ Nhiên vậy mà nói với cô.

Làm sao đây làm sao đây, cô nên làm sao đây?

Đừng nhìn Tô mỗ bình thường rất khéo léo, nhưng là người dù sao cũng là con chim non, hoàn toàn không có kinh nghiệm tình cảm, vừa nhìn thấy bản thân có cảm tình với con trai thì kích động như thế rồi.

Cô thân là một người, a không đúng, thân là một bọn. . .

Được rồi, thân là một người thích hình tượng mỹ nam thiếu nữ yếu đuối, cô cảm thấy Phật tổ đại đại nhất định là lại mở rộng tầm mắt lần nữa, cho nên mới để cho cô cùng Vệ Nhiên gặp nhau ở trong tàu điện ngầm.

Hơn nữa, bàn tay của Vệ Nhiên còn đang ôm lấy eo nhỏ của cô ~ thật sự rất xấu hổ mà!

Cô có nên vì sự ra tay cứu giúp của anh, mà lấy thân báo đáp hay không?

. . . Có vẻ như có chút quá mức, sẽ dọa đến Vệ Nhiên.

Nếu không, cô đã nói vì cảm ơn anh, cô mời anh ăn một bữa cơm được không? Rồi sau đó làm bộ hỏi anh học trường nào, chờ anh vừa nói tên đại học R danh tiếng, cô sẽ giả bộ nói: Thật trùng hợp quá, chúng ta học chung đại học đấy!

Được, phương pháp này có thể làm.

Thế là, Tô mỗ ở trong vài giây ngắn ngủn nhanh chóng quyết định dùng phương pháp này bắt chuyện cùng Vệ Nhiên.

Hít sâu một hơi, vừa muốn mở miệng.

Đột nhiên có một giọng nữ trung niên lên tiếng gọi: “Vệ Nhiên?”

Theo tiếng gọi nhìn một cái, Tô Tiểu Ly lập tức nhụt chí.

Người kia là. . . Cô cô cô cô, cô giáo của cô!

Người ta gọi là diện mạo xinh đẹp như bông sen, tính cách mạnh mẽ, người phụ nữ trung niên lấy bức tranh đưa trẻ hành hạ các cô làm thú vui, các sinh viên lên kêu bà là Phụng tỷ.

Không nghĩ tới, lại có thể gặp được ở đây, không phải điềm tốt mà không phải điềm tốt.

Cô là đi hay là ở lại đây?

Đi, để mất cơ hội bắt chuyện cùng Vệ Nhiên.

Ở lại, Phụng tỷ nhất định sẽ ở trước mặt Vệ sư huynh phê bình khiến cho cô thương tích đầy mình mới thôi.

Mất thấy Phụng tỷ ngày càng tới gần, Tô Tiểu Ly quyết định tốc chiến tốc thắng.

Núi xanh còn đây, sợ gì không cùi đốt! Chỉ cần Vệ Nhiên còn trong trường học, cô vẫn còn có cơ hội!

Thế là cô vèo một cái khiêng túi to lên, hơn nữa hạ giọng nói cực nhanh một câu: “Cảm ơn!”

Nói xong, muốn chạy nhanh rồi đi.

Đáng tiếc. . . Cô chạy thoát không thành công. . .

Bởi vì, một bàn tay to đã túm chặt túi đan dẹt trên vai cô, mà cô không thể động dẩy được.

Chậm rãi quay đầu nhìn phía sau,

Chàng trai phía sau vẻ mặt dịu dàng: “Tôi giúp cô.”

Anh hơi hơi nhếch môi cười, giống như gió xuân lướt qua mặt, thổi làm nở tất cả hoa của tháng ba.

Tô Tiểu Ly lập tức sững sờ tại chỗ, hai chân giống như bị đóng đinh, không cách nào nhúc nhích được.

Chỉ cảm thấy phía sau người anh phảng phất có muôn vàn hào quang, lấp lánh lấp lánh lấp lánh.

Nhưng, anh đến cùng đang nói cái gì?

Vệ Nhiên mỉm cười, hoàn toàn mặc kệ cô gái họ Tô bên cạnh có bao nhiêu kinh ngạc, nhẹ nhàng đưa tay để lên ngón tay của cô đang gãi gao nắm lấy túi đan dẹt.

“Để đó cho tôi.”

Nói xong muốn gỡ ngón tay của cô ra.

Tô Tiểu Ly mất bình tĩnh rồi. . . Bởi vì vừa mới nãy tay anh thế nhưng đụng đến tay của cô.

Thần linh ơi, không thể tin được, không thể tin được.

Anh thế nhưng dịu dàng như vậy nhìn mình cười, muốn vì mình cầm lấy cái túi to.

Nhưng đồng thời, cô cũng nhìn thấy Phượng tỷ đứng ở phía sau lưng anh không đến hai mét đang khẽ nhả mồm nhìn về phía mình.

“Cô gái này, nhìn có chút quen mắt nha.”

Sự tình sau đó hoàn toàn có thể dùng quanh co khúc khuỷu bốn chữ này để hình dung.

Tô mỗ đột nhiên dùng sức kéo lấy túi to, Vệ đại công tử lại không chịu buông ra, thế là giằng co một hồi, xoẹt. . .ttt một tiếng - -!

Túi đan dệt mỏng manh bị kéo sút chỉ, bên trong vèo một cái bay ra mấy thứ này nọ.

Có quả táo, có quýt, có mấy cái chân giò hun khói, còn có một quả dưa chuột.

Chúng nó vô cùng khoan khoái bay ra, lẩn ở trên mặt đất.

Nhất là bạn học dưa chuột hơn nửa bay thẳng tắp về phía Phượng tỷ, cũng đổ hết ở dưới chân của bà.

Ặc. . .

Tô mỗ không đợi bọn họ kịp phản ứng, nhanh chóng bỏ nhào qua đem các thứ nhặt lên hết, rồi mới đem mấy cái đồ hộp nhét ở trong bàn tay to sạch sẽ của Vệ Nhiên: “Cảm ơn!”

Vừa muốn rời đi, sau khi suy nghĩ, lại rút ra quả dưa chuột đặt ở trong tay Phượng tỷ.

Còn đề thấp cổ họng cười cứng ngắc như vẹt đực: “Tặng, tặng, tặng cô.”

Rồi sau đó, bằng tốc độ tia chớp, ôm lấy túi to, chạy, hơn nửa chạy với tốc độ cực kỳ cực nhanh.

Đôi mắt màu đen kia cuối cùng có một tia gọn sáng, có chút thích thú nhìn về phía bóng lưng của cô.

“Bạn học Vệ Nhiên? Bạn học Vệ Nhiên?” Phượng tỷ thấy chàng đẹp trai vẫn nhìn theo bóng lưng của cô gái đó, không khỏi than thở, bản thân vì sao không trẻ hơn mười tuổi, nếu không hiện tại được chàng đẹp trai nhìn sẽ không phải cô gái nhỏ kia, mà chính là mình rồi.

Vệ Nhiên mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ anh có nghe thấy được tiếng gọi của Phượng tỷ .

“Bạn học Vệ Nhiên này, cậu quen cô gái nhỏ kia à?”

“Không biết.”

Chỉ là cảm thấy hình ảnh này làm cho anh nhớ tới lời nói của tên gia hỏa nào đó vừa nói mà thôi.

Quả thực có được BOSS biến thái cùng người gây ra họa tinh thần. . .

Vừa rồi tốc độ chạy trốn của cô gái này, tuyệt đối xứng với những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8 : Bị đánh lén

Cái gọi là chạy trời chết, chính là chỉ cái trạng thái vừa rồi kia của Tô Tiểu Ly.

Bằng tốc độ kinh người và sức lực dã man cô ôm cái túi đan dệt đã mở miệng kia, chạy một mạch quay về kí túc xá nghiên cứu sinh.

Đoạn đường này Học Viện nghệ thuật N nhiều người nhưng cũng không có người nào chào hỏi cô.

Bởi vì mẹ nó cô chạy quá nhanh, không ai nhìn ra là cô, □ .

Bên cạnh máy tính Tiểu Mễ đang ra sức chém quái, nhìn cô đã đến cũng không quay đầu lại: “Ly từ cậu nhanh chóng mở máy tính!”

Phụt ----!

Cô vừa chạy như điên mấy trăm mét, không thấy một người đang sợ hãi, nhìn cô đã đến cũng không an ủi cô, còn bảo cô mở máy tính.

Tiểu Mễ cậu còn có phải là người hay không?

“Lão nương là thần.”

Triệu chứng bệnh thần kinh phân liệt à? Hôn nữa, mở máy tính làm cái gì?

“Đừng nói nhảm! Nhanh lên cho lão nương mở máy tính!” Tiểu Mễ nói một câu, kết thúc màn trình diễn thường xuyên giữa các nàng đây, không có chút ý tứ đầu khẩu tí nào.

Tô mỗ gỡ rối tóc của mình, yên lặng đem đồ vật trong túi lấy ra, ném tới trong góc.

Chứng kiến bộ dạng những cái đồ hộp đáng yêu được cô dọn xong ngăn nắp, trong lòng cô không khỏi phát sinh đau buồn.

Bởi vì, cô liên nghĩ tới Vệ Nhiên.

Thật vất vả, cô mới có thể cùng Vệ sư huynh trong lòng mình đã có cơ hội tiếp xúc thân mật, thế vậy mà nửa đường hiện ra cái Phượng tỷ chết tiệt!

Đáng thương cho cô mà ~~~~~ Vì sao số khổ như thế ~~~~~

Tô mỗ cảm lấy ga giường, hướng trần nhà gào một tiếng.

Tiểu Mễ ở bên cạnh, lúc này đứng lên, trong lòng thấy kiêu ngạo yên lặng lời bạn học Tô qua bên giường.

“Cậu xem một chút đây là cái gì đi.”

Ồ?

Tô Tiểu Ly bị tóm đến trước máy vi tính, khó hiểu nhìn vào trong màn hình.

Vừa nhìn qua, ánh mắt liền cứ như vậy: (°o°). . .

Từ trước đến nay Tiểu Mễ khinh thường với chuyện bắt quái lại có thể xem Website Games diễn đàn thủy khu á, hơn nữa còn hiện lên một cái tên, Khiếu Luân Gia Ngực Lớn.

Mắt của bạn học Tô nhanh chóng nhìn ngực Tiểu Mễ, rồi lại cúi đầu nhìn bản thân.

Nếu như nói bánh bao nhỏ của vượn từ cũng gọi là lớn, vậy hai trái dưa hấu như cô nên gọi là gì đây?

“Bộp ——!”

Không biết từ lúc nào Tiểu Mễ đã cầm cuốn tạp chí, đánh một cái vào sau gáy của Tô Tiểu Ly.

“Lão nương để cho cậu nhìn bài viết! Ai bảo cậu nhìn ngực của mình chứ!”

Dừng, sao không nói sớm đi.

Tô Tiểu Ly đành phải tiếp tục đem ánh mắt chuyển quay về trên màn hình.

Bởi vì vừa rồi bài viết Tiểu Mễ đã xem lại dừng ở chỗ bình luận, đúng lúc Luân Gia Ngực Lớn đăng bài, vì vậy Tô mỗ mới có thể hiểu lầm đó là bài viết của Tiểu Mễ.

Cô đi chuột xuống, bài viết quay lại tới trang nhất.

Rồi sau đó, cô liền há hốc miệng.

Trên màn hình to lớn thêm kiểu chữ tiêu đề làm rung động viết: [hai nam một nữ chơi tắm yên ương ở bên ngoài]! Dấu ngoặc: Kèm theo nhiều ý đồ!

Gào, bài viết có sức lực bạo phát như thế vậy mà cũng không có chuyện bị rơi sông?

Hai mắt Tô tiểu ly lập tức tỏa sáng, tiếp theo nhìn xuống.

Khi cô nhìn thấy nguyên văn câu nói đầu tiên, phải kiểm tra xem trông mắt có rớt ra không.

Bởi vì câu nói đầu tiên là như vậy nè:

Bên ngoài Huyền Thiên Long Thành, một nữ hai nam lần lượt nhảy vào trong Độc Hà, giữa ban ngày ban mặt, tâm hồn bọn họ rộng mở, chơi đùa với nhau.

Cái này. . . Quá hạn chế cấp bậc.

Bởi vì cô đặt trọng điểm ở tám chữ sau, hoàn toàn không thấy được điểm phía trước.

Tô mổ nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nhìn xuống.

“ . . Chỉ thấy người con gái kia hất áo choàng nhỏ lên, phủ lên thân thể thẹn thùng của cô, hai vị đại thần lại càng liều mình bơi về phía cô, âm thầm phân cao thấp xem ai kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn non của cô nướng trước.”

Kỳ quái, hình ảnh này sao quen thuộc như vậy nhỉ, giống như đã thấy ở đâu đó bên ngoài.

“ . . Chỉ nghe một tiếng quần cọ xát! Cô nương liền biến mất.”

Tô Tiểu Ly đã mơ hồ có dự cảm không tốt. . .

Lúc này, cô kéo thẳng xuống, cuối cùng nhìn thấy cái gọi là hình minh họa kia cùng dòng chữ có ý đồ chú giải bên cạnh, phun trào.

Thiếu nữ áo trắng rõ ràng bị bài trí che mờ, tuy rằng che ở đầu thấy không rõ ngũ quan, nhưng hai tay giống như đang giãy giụa, tư thế rất giống MI.

Ở hai bên trái phải của cô, là hai người con trai một đen một trắng, một người có chút ma quỷ, một người lại ấm như gió xuân, hai người đang đuổi một tay ra đường như muốn giữ chặt cô.

Chỉ là chỗ này sống động làm sao, chỉ là chỗ này tả thực làm sao, mà thiếu nữ bị một cái áo choàng lớn màu trắng che kín đầu, trên đầu đang hiện lên rõ ràng ba chữ: Tiểu Ly Miêu.

Phụt --- -----!

Tô tiểu ly phun ra, hơn nữa là thực sự phun ra.

Vừa thuận tay cầm lấy ly Tiểu Mễ đặt ở bên cạnh Computer, uống một ngụm, lần này toàn bộ phun ở trên màn hình máy vi tính.

Giọt nước sáng sáng ở trên màn hình chậm rãi rơi xuống, như là ánh sáng óng ánh.

“Tô - Tiểu - Ly!”

Tiểu Mễ nhanh chóng cầm lấy chiếc khăn lông lau toàn bộ màn hình vi tính, trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy, đã không cho Tô Tiểu Ly dùng Computer của mình xem

Sau khi bạn học Tô xem hết bài viết, thù người ra khoảng một phút, lúc này mới phản ứng lại.

Thì ra cái bài viết kia thảo luận về người con gái, là cô!

Mà cái người con trai áo trắng, dĩ nhiên là là sư huynh mặt lạnh nhà mình rồi.

Thế nhưng người con trai đồ đen, lại là người nào vậy?

“Cậu nói Huyền gia? Cậu không biết anh ta là ai? ” Có làm hay không thể, cậu cũng lấy người vụ tai tiếng nam nữ tám chung lên đầu đề diễn đàn rồi, thậm chí ngay cả nhân vật nam chính là ai cũng không biết!

Tô Tiểu Ly rất im lặng: “Minh tiến vào trong Độc Hà, anh ta liền xuất hiện. Minh không biết anh ta mà!” Nếu không phải cô tự tìm kiếm trên mạng, cũng không biết thì ra cô đi vào khu Độc Hà là sẽ mất máu đấy.

Nghe người nào đó giải thích xong, Tiểu Mễ cũng lau xong Computer, đem khăn mặt ném đi, vỗ vỗ tay tiếp tục ngồi trở lại trước máy vi tính, tiếp tục xem bài viết nhấn lại.

“Huyền gia, cũng là một người mạnh mẽ.”

Nhưng sự mạnh mẽ này, thật là làm cho người ta bối rối không nói được lời nào mạnh mẽ. . .

Tô mỗ nhắc tay: “Sự mạnh mẽ kia rút cuộc là loại nào?” Chẳng lẽ là so với sư huynh nhà mình còn mạnh hơn?

Tiểu Mễ lập tức lắc đầu: “Mặc đại thần là mạnh nhất!”

Nước miếng văng khắp nơi, Tô mỗ yên lặng kéo dần khoảng cách của cô và Tiểu Mễ.

Dạ Thất Huyền, bản thân là một người chơi rất ít xuất hiện, coi như là cấp bậc cao thủ.

Nếu là cao thủ, các trang bị kia và thao tác tự nhiên cũng sẽ tốt đấy.

Nhưng hấn nổi danh không phải là bởi vì cái này, mà là bởi vì cái này người, thích online vào rạng sáng lúc sau 1 giờ, hơn nữa còn rất ưa thích một người mở nhiều nick, ngồi xổm thành một hàng ở trong một cái địa đồ trông coi con gà con.

Nghe nói nhà hấn giống như thấy trên mạng ngoại quốc WOW người chơi chuyên nghiệp như vậy, có N cái màn hình. Đương nhiên, cái này chỉ là chút bát quái mọi người suy đoán mà thôi, làm không tốt nhà hấn dùng chính là 586, cũng có khả năng.

“Cái con gà con kia là cái gì thế?” Bạn học Tô không ngại học hỏi kẻ dưới, nghiêm túc lĩnh giáo.

Con gà con: Là trong trò chơi này có một BOSS kia nguyên hình làm một tên chân gà khôì ngò mạnh mẽ.

Bởi vì ở lúc xuất hiện đại chiêu, lại đột nhiên biến thân thành một con gà, đối với toàn bộ người chơi tàn nhẫn mỗ, vì vậy các người chơi đều thân thiết xưng nó là: Con gà con OR gà.

Nghe Tiểu Mễ nói như thế xong, Tô Tiểu Ly không khỏi cảm thán.

Đêm hôm khuya khoắt chơi buổi chiều phim tối, hơn nữa còn là chân gà.

Chẳng lẽ là người nhà mỗ lò sát sinh à. . .

Tiểu Mễ liếc qua cô một cái, mỗ nữ tranh nhanh chóng đưa lên bộ dáng tươi cười.

“Được kêu là tảo hoàng!” Về mặt bạn học Mễ mạnh mẽ, vừa nhìn chính là sinh viên của học viện Luật.

ORZ. . . -_-||| Tiểu Mễ bạn không hồ là một chàng trai. . .

Nhưng nói trở lại, nếu như Dạ Thất Huyền thực sự như vậy. . . Ấc, kỳ lạ, vì sao cô không biết chứ?

Dựa vào khẩu giác bén nhạy của Tô Tiểu Ly cô, kinh nghiệm nhiều năm kiếm sống ở trong trò chơi, loại “Danh nhân” này, cô sẽ phải tập trung đây mà.

Thật ra, cô không biết cũng là bình thường.

Tô tiểu ly chơi cái trò chơi này cũng chỉ mới hơn nửa tháng, hơn nữa buổi tối lại out sớm.

Điểm mấu chốt nhất chính là, từ sau khi cô vào trò chơi, thời gian online cơ bản đều bị một tên con trai lấy các loại cách nô dịch giày vò làm cho nó biến mất, thêm với chơi buổi tối mà bình thường cũng không muốn nói chuyện phiếm, cho nên cô cũng không thể nào biết được có một số người như thế tồn tại.

Nhưng mà. . . Nhưng mà. . .

Nhưng mà một người ít xuất hiện như thế sao lại online giữa ban ngày, còn chạy tới tặng hoa cho cô đây?

Tô Tiểu Ly nhú nhú mày, thổi hơi vén lên tóc mái ngang của mình, thậm chí nghĩ sao cũng cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Mễ vừa nhìn thấy các bình luận vô cùng kích động trong diễn đàn, hỏi Tô Tiểu Ly ở bên cạnh: “Huyền gia có ... nói với cậu điều gì hay không?”

Tô mỗ suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Cô lại một lần nữa không để ý đến câu nói cuối cùng kia của Huyền gia, câu nói quan trọng.

Tiểu Mễ không nhận được cũng gãi gãi đầu: “Vậy thật kì quái.” Theo như tác phong của người này, trừ phi là nợ người nào cái gì đó mới sẽ ra tay.

Chẳng lẽ anh đạt được điều gì đó từ Tô Tiểu Ly, hay là trong lúc vô tình Tô Tiểu Ly đã từng giúp đỡ anh? Kỳ quái, thật là kỳ quái.

Phải nói là ở trò chơi trước kia Tô Tiểu Ly thực sự nổi danh, bản thân cô liền có sẵn một loại từ trường, rất có lực hấp dẫn, được rất nhiều người thích, vì vậy ấn tượng các người chơi với cô đều cực tốt.

Nhưng trò chơi này lại khác với trò chơi cô chơi trước kia, yêu cầu thao tác hơi cao, quan trọng nhất là cô mới đến, người quen biết của cô chỉ sợ cũng

chỉ có Tiểu Mễ và Mặc đại thần mà thôi.

Coi như là thêm Hoa Địa Vi Lao, cũng mới có ba người quen biết cô mà thôi.

Nói đến kỳ quái, Tiểu Ly gia hỏa này vậy mà vừa đến trò chơi liền gặp được Mặc Phàm đại thần, đây chính là tao nhã, có đủ hết thảy các tổ chất đại thần đó.

Đội đã nào...! Chẳng lẽ có quan hệ với Mặc Phàm đại thần?

Một ánh mắt *BIUBIU* bắn tới đây, Tô mô nhận lấy, lập tức *BIUBIU* đi trở lại.

Cô nào biết được Dạ Thất Huyền và Sư huynh mặt lạnh nhà mình có liên quan hay không, vốn là hai người tặng hoa, rồi sau đó hai người lại không tặng nữa, hừ.

Ài, bạn học Tô suy nghĩ của bạn thật đơn giản.

Chẳng lẽ cậu không biết sư huynh của nhà cậu là một đại thần siêu cấp, mà cậu và đại thần lại đang có vụ tai tiếng đó sao?

Nhìn Tiểu Mễ còn say sưa ở đằng kia xem bình luận, cô không khỏi cảm thán.

Lúc đầu cô chính là người bạn tốt kiếm bạn cùng phòng đấy, là con gái vốn dĩ không có khả năng chống lại chuyện bát quái.

Suy nghĩ một chút, hay là cứ vào trò chơi đi.

Một phút sau, thành Phụng Tường gió mát bên cạnh quán rượu, một thiếu nữ áo trắng xuất hiện.

Vốn là thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó đấy, đi sang bên trái đi vài bước, lại đi bên phải đi vài bước, rồi sau đó mới nhảy lên nóc phòng, lại nhảy xuống.

Hình như là đang tìm hiểu tình hình chung quanh.

Sau khi Tô tiểu ly online, nhìn trái nhìn phải, xác định cũng sẽ không phát sinh hiện tượng mọi người bao vây lấy cô, lúc này mới thả lỏng.

Tuy rằng cô không thêm đề ý người khác nói mình ra sao, dù sao thì người ta nhiều chuyện, diễn đàn lại đăng bài bát quái, cô cũng sẽ không yên tâm trên.

Chỉ là việc này, cô còn hy vọng là có thể yên tĩnh một chút.

Coi như là nếu bị mọi người bao vây, cũng là bởi vì sùng bái và có tình cảm sâu đậm với cô mà bao vây.

Cùng nhau đi trên đoạn đường này, thỉnh thoảng có mấy người đi qua bên cạnh, có vẻ như cũng không thêm nhìn cô một cái.

Chuyện kia, xem ra cô còn rất không có tiếng tăm gì đấy.

Cách mạng còn chưa thành công, Tô Tiểu Ly còn cần tiếp tục cố gắng.

Hào hữu bên trong trò chơi có sư huynh và Dạ Thất Huyền tên màu đen đấy, chỉ có Tiểu Mễ đang online, Tô Tiểu Ly quay đầu gọi cô cùng đi đánh quái, cô nói thẳng một câu: “Cậu tự chơi đi.”

Được rồi, cô tự đi xoát. . .

Tô Tiểu Ly vui vẻ chạy một mạch đến ngoài thành Phụng Tường, chuẩn bị đi tới chỗ sườn núi Phong Thổ làm mấy cái nhiệm vụ thêm lần nữa.

Sau ra khỏi cửa thành, trong tầm mắt dần dần xuất hiện sườn đất màu vàng, cảnh tượng có vẻ hơi cần cỗi.

Thỉnh thoảng có một sơn trại, thổ tặc bộ dáng quái vật hình người đi tới, cô nhanh chóng khống chế được nhân vật chạy sang bên cạnh.

Cô bây giờ mới cấp 35, tuy rằng có thể làm nhiệm vụ ở đây, nhưng những con quái này đều có sẵn tính chủ động công kích, nếu như bị đánh hội đồng cũng không phải là trò đùa đâu đấy.

Trang bị sơ sài giống như cô đây một tiểu cầm sư, đánh một con quái thì còn có thể, nếu đánh nhiều con nhất định sẽ chết là điều không thể nghi ngờ.

Nói đến đây, phải nói một chút về chức nghiệp của bạn học Tô.

Trong cái trò chơi này có năm cái chức nghiệp: Dao, kiếm, cung, y, cầm.

Nhạc công có thể nói là một cái kỹ năng yếu nhất, không thể đánh lại không thể chịu đựng, ngoại trừ có thể tự cứu bản thân, đàn chỉ để đánh và gây đàn thôi.

Nói một cách khác, là một chức nghiệp bỏ đi, không có việc gì mà đánh đàn với quái.

Vì sao lại chọn cái chức nghiệp này đây? Bởi vì cô chưa từng chơi game trên mạng như này đây, vì vậy thấy nhạc công trong giới thiệu kỹ năng đã viết: Cầm ma chi âm, cô liền nhất thời động kinh chọn cái này.

Rất nhiều người chọn qua cái chức nghiệp này đều thay đổi nhưng cô không đổi, bởi vì cô kiên trì tin tưởng, mình có thể chơi có một bước tiến mới, chơi rất trình độ. ==

Sau khi nhận xong nhiệm vụ, thiếu nữ áo trắng chọn một góc nhỏ bên cạnh thổ tặc, liền đi tới tiếp cận.

Đầu tiên là uốn éo vài cái, rồi sau đó mới cùng thổ tặc làm bộ dáng yên lặng, sau đó chỉ thấy hết sức mười ngón tay nhỏ của cô ở trên đàn gảy một cái, các nốt nhạc rất quý dị biến thành rất nhiều tia sáng *BIUBIU* bắn thẳng về phía thổ tặc.

Thật đúng là thiết kế biến thái mà. . . Tô Tiểu Ly lắc đầu thầm nghĩ.

Đánh trúng đánh trúng, cô cảm thấy không được bình thường, sao thanh máu của mình mất còn nhanh hơn so với quái vậy? ㄟ_ㄟ

Hơn nữa, kỳ quái nhất chính là, đỉnh đầu của cô sao lại luôn bắn ra một từ: Âm toán.

Âm toán -2. . .

Âm toán -3. . .

Âm toán -2. . .

Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ bên cạnh còn có quái khác đang đánh mình?

Tô Tiểu Ly nhanh chóng điều chỉnh góc độ, nhưng kỳ quái chính là chung quanh ngoại trừ mình và tên thổ tặc ở trước mắt ra thì trong phạm vi tầm mắt cô có thể thấy cũng không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng của kẻ nào nữa! !

Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì đây?

“Tiểu Mễ! Nhanh cứu mình!” Tô mỗ hô to một tiếng, làm cho Tiểu Mễ vẫn đang say sưa xem bài viết tám chung sợ hết hồn.

“Đồ chết tiệt, gào thét cái gì?”

“Mình muốn treo, mình muốn treo!” Cô là người có tiếng tính toán giỏi, làm sao cấp bậc lại khác biệt đáng sợ vậy đây!

Tô tiểu ly rất nhanh ấn mở trong túi, đem ra thuốc viên có thể sử dụng thậm chí có ý thức phải sử dụng khóa, nhưng thanh máu HP căn bản không thấy khởi sắc, hồi lại được một chút như vậy lập tức lại tụt xuống.

Tiểu Mễ đến gần nhìn thấy, đột nhiên nghiêm mặt: “Ly từ đây là có người đang đánh lên cậu!”

Hả, đánh lên?

Ở đâu? Có nhìn thấy cái quái gì đâu nhì. . .

Xin tha thứ thật sự thì cô chơi cái trò chơi này không lâu, hơn nữa trước kia cô luôn là danh nhân, căn bản không nghĩ tới phương diện kia.

“Có thể thấy ở trong ghi chép!” Người ở trên màn hình thanh máu HP luôn giảm bớt, Tiểu Mễ đẩy cô một cái: “Cậu tránh ra! Để mình!”

Tô mỗ nhanh chóng nhảy ra, Tiểu Mễ liền lập tức ngồi xuống: “Cậu đến chỗ mình đi! Nhanh chóng truyền tới!” Địa điểm của cô cũng giữ tại Phụng Tường!

“Thành!” Tô tiểu ly vừa muốn quay đầu, chỉ nghe thấy Tiểu Mễ tức giận hô một tiếng.

“Bà mẹ nó! Đã chết!”

Màn hình đã tối xuống, mà trong lúc đó giữa màn hình bắn ra một cái khung nhỏ: [Bạn bị người giết hại, đã từ vong. Bạn bị nội thương, mời về các thầy thuốc ở thành chủ trị liệu.]

Lại nhìn qua phía Tiểu Mễ vừa rồi tay cô mở ra cột ghi chép cực nhanh, phía trên viết rõ ràng: [Người chơi Tuyệt Diễm phát động công kích với bạn!]

Chính là cái người này!

Tiểu Mễ vỗ bàn một cái: “Đội lấy, lão nương đi báo thù chuyện này cho cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hò Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.